

Koledar za december 1918.

Namen molitve apostolstva določen od sv. Očeta:
Razširjenje in organizacija apostolstva molitve.

Dnevi	Godovi	Posebni nameni so poleg še vse nujne zadeve.	Češčenje presv. Telesa Jezusa	
			Ljublj. škol.	lavanj. škol.
1 Nedelja	Eligij	Duh pokore adventne spovedi	Ljublj. Križ.	Marib. Sv. Jož.
2 Poned.	Bibijana	Srečen razvoj novih držav	Boh. Bistrica	Bolnišnica
3 Torek	Franc Ks.	Misijoni med neverniki	Lozice	
4 Sreda	Barbara	Umirajoči, dar končne stanovitnosti	Zagorje ob S.	Limbuš
5 Četrtek	Saba. sp.	Zedinjenje razkolnikov	Metlika	Ruše
6 Petek	Nikolaj	Ljublj. stolnica in cela škofija	Novo mesto	
7 Sobota	Ambrozij	Naši škofje	Mošnje	Sv. Lovrenc p. Mariboru
8 Nedelja	Br. sp. B. D. M.	Marijine družbe	Ljublj. stol.	Dev. Marija v Pušcavi
9 Poned.	Sirij	Srečna vrnitev vojakov	Kamnik žup.	
10 Torek	Loret. M. B.	Marijine božje poti	Kokra	Sv. Križ p. M.
11 Sreda	Damaz	Rimska cerkev	Studenec	
12 Četrtek	Maksencij	Zaslep. in zapeljani v krive nazore	Loka uršul.	Selnica
13 Petek	Lucija	Bolni na očeh	Dravograd	
14 Sobota	Spiridijon	Naša inteligenca	Grahovo	G. Sv. Kung.
15 Nedelja	Celijan	Bralci in sodrudniki Bogoljuba	Zagradec	Sv. Mart. n. P.
16 Poned.	Evzebij	Dar molitve	Adlešiči	Sv. Barb. p. M.
17 Torek	Lazar	Pravo zaupanje v pomoč božjo	Horica	Sv. Mart. p. V.
18 Sreda	Gracijan	Ljudska glasovanja	Turjak	Sv. Peter niže Marib.
19 Četrtek	Nemezij	Trdovratni grešniki	Lipoglav	
20 Petek	Liberat	Krščanski tisk	Sava	Cerkev šol. sester
21 Sobota	Tomaž, ap.	Petrol in ogrevanje v sv. cerkvi, predstava, molitve	Krašnja	
22 Nedelja	Demetrij	Nemarni v spolnj. svojih dolžnosti	Ovstje	Sv. Alojzij v Mariboru
23 Poned.	Viktorija	Kuge, lakote in vojske, reši nas, o G.!	Ljublj. Marij.	
24 Torek	Adam in Eva	Otroci, v zavrnitvi, da umri brez sv. krsta	Harije	Dev. Marija milosti v
25 Sreda	Božič	Bliznjaki in znanjci. Družba malega Jezusa	Vipava	
26 Četrtek	Štefan	Prava ljub. do bližnj. (tudi do sovraž.)	Postojna	Mariboru
27 Petek	Janez, ap.	Bogoslovne vede	Vrh p. Vinici	
28 Sobota	Nedolžni otr.	Vsi, ki trpe krivico	Reče	Sv. Mart. n. K.
29 Nedelja	Tomaž, šk.	Ponižanje sovražnikov sv. cerkve	Semič	Stolna cer- kev v
30 Poned.	David	Zaupanje v previdnost božjo	Košana	
31 Torek	Silvester	Vsi letos umrli, zahvala za vse dobr.	Ljublj. bog.	Mariboru

Odpustki

za mesec december 1918.

1. Nedelja, prva v mesecu. Udom rožnovenske bratovščine trije popolni odpustki: a) če obiščejo bratovsko kapelo in tam molijo po namenu sv. očeta; b) če so pri mesečni procesiji; c) če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom. Popolni odpustek: a) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega; b) onim, ki niso višnjevi škapulir.

2. Ponedeljek. Spomin vseh rajnih treh redov sv. Frančiška. Popolni odpustek za vse v cerkvah treh redov sv. Frančiška.

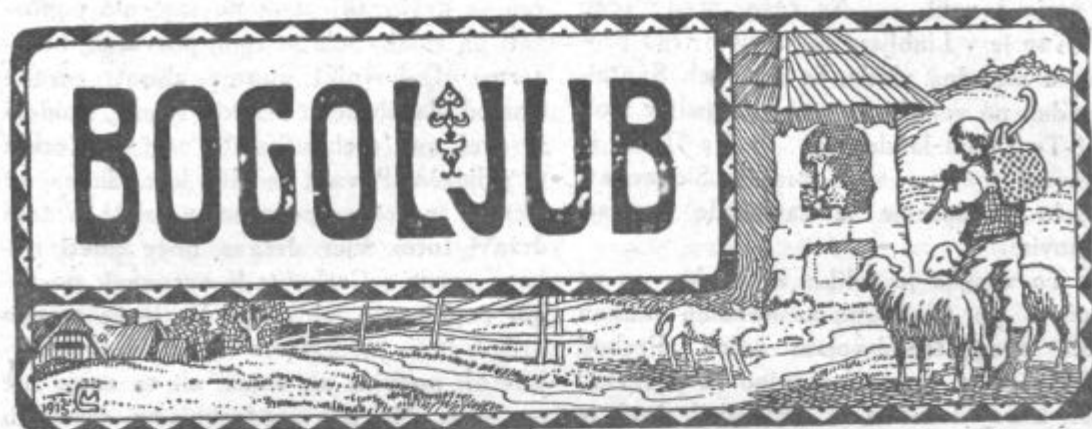
3. Torek. Sv. Frančišek Ksaverij. Popolni odpustek: a) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni cerkvi; b) udom »Dejanja sv. Detinstva«, če molijo za razširjanje »Dejanja«.

5. Četrtek, prvi v mesecu. Popolni odpustek udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor 3. dan.

6. Petek, prvi v mesecu. Popolni odpustek: a) vsem vernikom, ki prejmejo svete zakramente, nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca Jezusovega ter molijo po namenu sv. očeta; b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega; c) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor 3. dan.

7. Sobota, prva v mesecu. Popolni odpustek vsem vernikom, ki prejmejo svete zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast brezmadežni Materi božji, da nekoliko zadostijo za razžaljenja, storjena Materi božji, ter molijo po namenu sv. očeta.

8. Nedelja. Brezmadežno Spočetje Marije Device. Popolni odpustek: a) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor 3. dan; b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega v bratovski cerkvi; če te ne morejo obiskati,

Kaj smo doživeli!...

Takih in tolikih reči, kakor mesca oktobra in novembra tega leta, ni bilo že več kot tisoč let. Vsak dan nam je prinesel novo veliko novico. Mah na mah, padec na padec. Tisočletni stebri so padali in se rušili v prah.

Koncem septembra se je vdala Bolgarija. Kmalu na to je onemogla Turčija. 3. novembra je sklenila premirje Avstrija; in nazadnje je videla tudi ošabna Nemčija, da ne more nikamor več; njen meč, s katerim je grozila celemu svetu, se je skrhal; morala ga je vtekniti v nožnico in dne 11. novembra skleniti premirje. Ta 11. november je znamenit v zgodovini človeštva. Nekdo je dejal, da je ta dan konec vseh vojska na svetu. Če bo to res, se bo šele videlo. Res pa je gotovo, da je bil ta dan konec prestrašne svetovne vojske, kakršne svet še ni videl. In upanje je, da bodo vojske vsaj bolj redke, ako se že ne bodo popolnoma odpravile.

Vmes so se godili drugi velevažni dogodki. Bolgarski kralj, rodом Nemec, ki ima tudi veliko slovanske krvi na vesti, jo je moral iz Bolgarije pobrati. Za njim je nastopil vlado njegov sin Boris. A njegova vlada je trajala samo par tednov. Tudi ta je moral izpustiti komaj prijeto žezlo iz rok. Nič ni pomagalo, da ga je dal njegov katoliški oče krstiti na pravoslavno vero.

— Nemški cesar se je dolgo obotavljal. Krčevito se je oklepal prestola. Nazadnje je pa tudi on, ki je mislil, da si bo uklonil cel svet, moral odložiti krono in žezlo in stopiti s prestola. In ne le to. Čutil se ni več varnega na nemških tleh. Zato je pobegnil na Nizozemsko, kjer imajo zastraženega in ga bodo najbrž izročili mednarodnemu sodišču, da ga sodi. Po pravici. Če male tatiče in pretepače zapirajo, koliko bolj take, ki imajo na vesti milijone mrtvih!

Tudi naš bivši avstrijski cesar Karel se je odpovedal svojim vladarskim pravicam. Avstrija je šla narazen na koše. Kdo bi si bil mislil, da bomo kdaj gledali konec te toliko proslavljane Avstrije! Upanje je bilo, da bo cesarju vsaj še nekaj ostalo: ali zveza narodov in držav, ali vsaj nemški del Avstrije. Ali tudi to upanje se ni izpolnilo. Vse kaže, da je cesar ob vse...

Na razvalinah stare Avstrije pa so nastale nove države: na severu Češka, na severo-vzhodu gre h Poljski Galicija, na vzhodu bodo Rumuni iztrgali velik kos iz telesa Avstrije. Na jugu pa je stopila na plan naša Jugoslavija. Rodila se je takorekoč čez noč. Kako hitro je to šlo in kako zlahka! Navadno se pri takih preobratih prelije mnogo krvi. Pri nas je šlo to do slej brez kaplje krvi. No, saj se je je prelilo

že preje dovolji! — Na večer pred Vsemi Sveti se je v Ljubljani na javnem trgu proglasila narodna vlada. In na Vseh Svetnikov dan po veliki sv. maši so zapeli v stolnici *Te Deum laudamus*. Ta *Te Deum* je odmeval v srou vseh pravih Slovencev. Veselo navdušenje je zavladalo po vsej domovini.

To veselje je toliko večje, ker so se obenem po štiriletnih neskončnih mukah vrnil ubogi trpini-vojaki domu. Prehod vojaštva čez našo domovino se je izvršil dosti hitro in mirno. V štirinajstih dneh je bilo vse končano. Tudi posebnih izgredov ni bilo. Vsak je le na to mislil, kako bo prej doma.

Kadar je otrok rojen, posebno prvi otrok novemu zakonskemu paru, je to za hišo vesel dogodek. A z veseljem pridejo tudi skrbi v hišo. Skrbi, če bo otrok zdrav, kako ga preživiti, kako obvarovati pred nevarnostmi življenja, kako ga kaj izučiti in h kruhu spraviti. Take skrbi so nastale z veseljem vred zdaj tudi v naši jugoslovanski hiši. Posebno dve skrbi: kako hišo urediti, da se bo prijetno v njej stanovalo in kako jo zavarovati pred zunanji sovražnikom. Kakor je namreč ob rojstvu Jezusovem Herod stregel božjemu Detetu po življenju, tako preži Italijan na našo slovensko zemljo, da bi jo en kos pobasal v svojo mavho. Kako se tega nepridiprava otresti, to je zdaj ena naših velikih skrbi. Druga pa, kakor rečeno, je ta, kako našo državo urediti tako, da bomo v njej živeli mirno in se svobodno razvijali.

Kakor že v zadnji številki povedano, nas zanima in zadeva najbolj to, kako bo v Jugoslaviji za vero. Za narod bo že dobro; če bo še za vero, potem bomo z vsem zadovoljni. Država in Cerkev namreč segata ena v drugo, kakor prsti obeh rok med seboj; ali pa sta lahko ločeni ena od druge. Od tega medsebojnega razmerja je veliko odvisno, kako se razvija krščansko življenje med vernim ljudstvom. Da omenimo samo ene zelo važne reči: veronauk v šoli. Na Italijanskem in po drugih drža-

vah se krščanski nauk ne sme nič poučevati po šolah. Šola je zgolj posvetna, brezverna. Duhovniki morajo zbirati otroke drugod, da jih učijo verskih resnic. Moderni svet, pri vseh narodih, veri in Cerkvi ni prijazen. Povsod se sliši klic, da naj se Cerkev in država popolnoma ločita. V taki državi torej, kjer država noče imeti nobene zveze s Cerkvijo, je veronauk po šolah popolnoma izključen. Pa je še mnogo drugih reči, pri katerih lahko država Cerkev ali podpira ali ovira, ali se zanjo nič ne briga. Na tem medsebojnem razmerju je veliko ležeče, in naša velika naloga je zdaj ta, da to razmerje tako uredimo, da v tem oziru vsaj slabše ne bo, kakor je bilo v Avstriji; če mogoče, pa še boljše. Duhovniki in verno ljudstvo moramo dobro skupaj držati in pravice svete Cerkve krepko braniti!

Tega seveda ne sme nikdo pričakovati, da bo v Jugoslaviji vsega hudega, vsakega nasprotovanja in vsake neprilike konec, da bo zemlja nehala biti solzna dolina, da nam bodo pečene piške same v usta letele. Delati bo treba, truditi se za vse dobro in braniti svoje pravice. Če katoličani ne bomo spali, ampak se pridno gibali in delovali, smemo upati, da ne bo slabo.

Nekateri žalujejo po stari Avstriji in cesarju. Za to ne bo odveč, če rečemo v pojasnilo tudi o tem par besedi. Pomenimo se najprej o cesarju. Naš bivši cesar Karel je bil res dober, krščanski mož, še boljša pa cesarica Cita. In človeku se res skoro bridko zdi, da sta ravno ta dva dobra človeka morala priti ob vso dedščino svojih srečnejših prednikov. Toda tolažiti se smeta s tem, da bosta imela odslej veliko mirnejše življenje kakor na vladarskem prestolu. Saj ves ta šum in šara, ki obdaja vladarje, teh ljudi ne dela srečnih. In potem pomislimo, koliko pa je drugih družin še mnogo bolj nesrečnih, ki so morale zavoljo cesarja zgubiti očeta, sinove, posestvo in premoženje! Če morajo ti vse to prenesti, bo tudi cesarska rodbina ne-

kaj prestala; v pomanjkanju ne bo živel. — Sicer pa potrebujemo na vladarskem prestolu ne le dobrega človeka, ampak dobrega vladarja. To pa je veliko vprašanje, če je tisti, ki je slučajno prišel na prestol, imel tudi vladarske zmožnosti. Karel je imel res dobro voljo, a ni imel potrebnega poguma in odločnosti, da bi bil svoje dobre namene tudi izpeljal. Vedno je poudarjal, kako želi miru, a nič ni mogel storiti, da bi vojsko okrajšal, dokler se ni sama končala. Nemci so ga imeli popolnoma v oblasti. Enako ali še slabše je bilo pri njegovem predniku Francu Jožefu, ki je pod vplivom Nemcev in Mažarov vladal tako nesrečno, da je pritiral svojo državo na rob prepada in zapustil svojemu nasledniku tako žalostno dedščino. — Ali ni bila to velikanska nespamet, da so dali enemu samemu človeku v roke oblast nad življenjem in smrtjo milijonov ljudi? In 86leten, popolnoma onemogel človek, naj o tem odločuje! Zato so imeli vso oblast nad njim pruski in mažarski, protestantski in kalvinski ošabni mogočnjaki. Tako gospodarstvo je moralo pripeljati do poloma. Po tem nam ni treba biti žal.

Kar se tiče Avstrije same, bi ne bilo pravično, ko bi jo hoteli popolnoma v nič dejati. Skoro vsaka stvar na svetu ima kaj dobrega na sebi, Avstrija tudi, in še marsikaj. Na drugi strani pa je imela tudi toliko napak in razpok v sebi, da se je morala nazadnje porušiti. Država, ki ni pravična, nima pravice obstanka. Pravičnost je podlaga kraljestev. Avstrija pa ni bila pravična, zato je propadla. Država ima dolžnost vse svoje narode enako braniti in negovati. Avstrija je pa negovala le dva, druge pa zatirala. Nas Slovencev je bilo razmeroma vedno manj; in če bi šlo tako naprej, bi nas bilo enkrat konec. Zato, kdor je ljubil svoj narod, ni mogel nikakor ljubiti Avstrije. Srajca je človeku bližja kakor suknja. Ljubezen mora biti urejena; to se pravi: biti mora v pravem redu. Otrok mora ljubiti bolj očeta, kot strica; in če stric očeta sovraži in preganja, otrok strica ne more ljubiti.

Reklo se je pogostokrat »katoliška Avstrija«. Res po številu prebivalstva je bila večinoma katoliška. A pri vsem tem v katoliškem oziru ni bilo v Avstriji vse, kakor bi moralo biti. Rim je sklenil z Avstrijo konkordat, t. j. pogodbo. To pogodbo je Avstrija potem prelomila in zavrgla; pravice pa, ki jih je Cerkev Avstriji v tej pogodbi dala, si je ta pridržala. Cerkev je bila v Avstriji od države le preveč odvisna in ji morala preveč služiti. To se je pokazalo posebno v vojski. Ali niste videli, s kakšnim veseljem so planili po zvonovih in orgljah, da so jih oplenili! In pri vojaštvu, kakšne so bile razmere! Kakšna pohujševanja in zapeljevanja teh ubogih fantov! Kakšna popačenost! Srce nam je krvavelo, ko smo take reči slišali, pa nismo smeli nič reči. Na drugi strani pa kako slaba duševna oskrba! Vojaki so smeli hoditi po grešnih potih, a večkrat niso smeli iti v cerkev, ko niso imeli nič dela. Kake težave so imeli vojni kurat! Ukazovalo se jim je, kaj smejo pridigovati, kaj ne. Videli so toliko napačnega, pa niso mogli ničesar pomagati. Če so pa hoteli kaj grajati, so jim že grozili, da jih postavijo pred vojaško sodišče. Eden teh gospodov je rekel nedavno: Naj bi bili tisti, ki ne morejo Avstrije prehvaliti, le nekaj ur pri vojakih in gledali to, kar smo mi gledali, potem bi vedeli, kakšna je »katoliška Avstrija«!

To bodi povedano tistim, ki se ne morejo s srcem ločiti od Avstrije, ki so videli v Avstriji neko božjo napravo, kateri je obljubljen obstanek do konca sveta, kakor katoliški Cerkvi. Morda tole komu, ki je na Avstrijo s srcem navezan, ne bo všeč. Ne moremo pomagati. Resnica nad vse! Bogoljub bo belo vedno imenoval belo, črno pa črno. Ko bi se bila smela resnica vedno govoriti in bi se ne bilo toliko olepševalo, bi ne bilo prišlo do razpada. Resnica se ne da vekomaj prikrivati in krivica se maščuje slej ali prej.

Po vsem tem, četudi cesarska rodbina, vzbuja sočutje, se smemo in moremo nad propadom Avstrije že potolažiti. Ka-

ko bo v tem oziru v naši novi državi, danes seveda še ne moremo natanko vedeti. Seveda so tudi pri nas ljudje, in dosti jih je, ki bi radi Cerkvi vzeli vso moč in vpliv na življenje ljudstva. Zato bo treba nam katoličanom delati, čuti in moliti, da ne bo prvič vsaj slabše kakor je bilo v Avstriji, drugič pa da bo še bolje. Cerkev mora biti prosta, a ne dekla državi. Vendar pa mora država dajati Cerkvi nekaj varstva, zaslombe in podpore. Zelo velik napredek bo že samo to, če se odpravi le vojaška služba (militarizem), ta šola vse popačenosti in hudobijske. Koliko pohujševanja bo prihranjenega našim fantom; koliko skrbi in žalosti njih staršem! — Vsekako se bo z njimi ravnalo lepše kot doslej. Kajti mi vsi, poglavarji in podložniki, bomo ene krvi. Človek se bo predstojnikom smilil, ker je naš človek, rojak, domačin. Dočim so imeli tuji oblastniki dozdej posebno veselje naše ljudi mučiti in v smrt pošiljati.

Velike reči smo doživeli, da takih nismo nikdar pričakovali! Pa marsikaj nas še čaka. Prva leta naše države bodo naj-

važnejša. Zdaj se bo stavila podlaga za vse nadaljno življenje. Kar je Bogoljub že zadnjič rekel, ponavlja in prosi danes vnovič: **Molite!** Molite veliko in goreče za blagor domovine! Molite posamezno in molite skupno! Skupne molitvene ure, sv. obhajila, skupni shodi in božja pota. Ker zdaj ni čas za romanja, naj pa zaenkrat samo sklenejo vse Marijine družbe na Slovenskem, da bodo napravile prihodnje leto skupne shode, skupna božja pota, prvič v zahvalo končane vojske, drugič za srečo in blagoslov naši domovini. — Molite pa tudi takoj zdaj goreče, da bi se na mirovni konerenci, ki se bo v kratkem začela in kjer se bo napravil končni obračun čez celo vojsko, da bi se nam tam priznala popolna naša pravica. Kajti, kar se bo zdaj odločilo, to se ne bo kmalu spremenilo.

Hvaležni smo Bogu za konec vojske, hvaležni za Jugoslavijo. Bog jo ohrani, Bog jo vlada! Bog daj našim voditeljem modrost in pravičnost, katoličanom pa pogum in marljivost! Bog daj našemu narodu hoditi po zemljski domovini tako, da prispe v nebeško!

Pozdrav ali naročilo vrnivšim se vojakom!*

Po več ko štiriletnem nečloveškem trpljenju ste, ubogi trpini, pravi mučenci, končno srečno zopet doma! Pozdravljeni, gorko pozdravljeni na domačih tleh, v domačem kraju! Kako težko smo vas pričakovali! Hvala Bogu, da smo vendar učakali te nesrečne vojske srečnega konca in da smo zopet skupaj!

Mi smo z vami vred trpeli, z vami živo čutili. Smilili ste se nam, globoko smilili; a pomagati vam nismo mogli. Zato pa se tudi veselimo z vami vred vaše rešitve, vaše vrnitve. Še enkrat toplo pozdravljeni!

Vrnili ste se domu kot zmagovalci. Ni ste sicer priborili zmage tistim, ki so vas

v vojsko poslali; priborili pa ste jo svojemu narodu, Jugoslaviji. Hvala Bogu, da je tako! Nikdar vas ne bodo več tujci gonili pred seboj v smrt.

Zdaj pa sprejmite od nas nekaj priporočil in naročil, ki se nam zde v teh okoliščinah za vas primerna in potrebna.

1. Zahvalite se Bogu, da ste prišli kljub tolikim nevarnostim vendar še živí in kolikor toliko zdravi domu! To je zares velika sreča in milost božja. Koliko vaših tovarišev spi po grobovih smrtno spanje! Koliko jih je, to se bo šele dognalo. Enkrat so pisali, da je že trinajst milijonov mrtvih. Natančnejše preiskovanje bo pokazalo, če je ta ogromna številka resnična. Mi smo molili zanje in še bomo. Tudi vi se

* Dajte to vojakom brat, ali jim sami preberite, posamezno ali skupno!

jih spominjajte! Obenem pa Boga hvalite, da vas je pustil še pri življenju!

2. Zahvalite se Bogu, če mogoče, celo za vse hudo, kar ste prestali! Da hvalimo Boga za dobro, kar nam da, to je naravno; a če ga hvalimo tudi za težave, ki nam jih pošilja, to je posebno lepo, Bogu ljubo in zaslužno. Sv. Frančišek Saleški je rekel tako lepo: Jaz sem Bogu hvaležen za dobro in hudo, kar mi pošlje. Kadar mi pošlje kaj dobrega, poljubim njegovo desnico, kadar pa kaj hudega, pa njegovo levico. — Tudi vi recite, če le morete: Hudo je bilo, a zdaj je minulo. Hvala Bogu za vse, kar sem prestal!

3. Darujte Bogu svoje prestance težave! Neizmerno ste trpeli. Naj bi vendar ne bilo to silno trpljenje zastoj! In ne bo zastoj, če si znate to trpljenje obrniti v prid. Pri spominu na vse grozote vojske, recite: Naj je bilo vse za pokoro mojih grehov, za okrajšanje vic na onem svetu! Naj je bilo v čast Kristusu, ki je zame trpel! Naj je tudi v pomoč in rešenje mojih padlih tovarišev iz vic! — Čim večkrat boste tako govorili, tem več dobička si boste skovali iz svojega trpljenja. S tem si boste iz trnjeve krone pletli krono nebeško.

4. Spravite se dobro z Bogom! Vemo, da ste bili pri vojaki v verskem oziru na slabem. To je velik zločin bivše Avstrije, da je vas, ko vas je pošiljala v smrtno nevarnost, versko tako slabo oskrbela. Vojaški kurati tožijo, kako težko stališče so imeli, kako jih je vojaško poveljstvo oviralo v njih delu. Tudi so imeli preveč moštva, da bi bili mogli vsemu kaj. Poveljniki, ki sami nimajo nobene smisla za verske potrebe, so vam dajali slabe zgled in vas ovirali v izpolnjevanju verskih dolžnosti. Če ste se torej versko kaj zanemarili, spravite se lepo z Bogom. Opravite, če še niste, v kratkem dobro spoved. Morda celo malo dolge spovedi čez vsa vaša vojaška leta. S tem se operete vsega vojaškega blata in začnete novo lepo življenje.

5. Opustite vse slabe nava-

de, ki ste jih morda iz vojske s seboj prinesli! Mnogo, mnogo lepega smo slišali o slovenskih vojaki — kako so n. pr. v Judenburgu opravljali sami zase šmarnice in pobožnost Jezusovega Srca cel mesec junij — in še marsikaj podobnega. Slišali pa smo tudi mnogo, mnogo žalostnega... Kar ste videli in slišali pri vojaki slabega in se morda tudi sami kaj navzeli in navadili, to z vojaško suknjo vred vrzite proč! Ne nosite od vajakov slabih navad domu: Preklinjevanja, bogokletstva, zabavljanja čez Boga in vero ter druge take vojaške nečednosti! Ni tako čudno, če se je kdo v tem silnem trpljenju in velikem pohujševanju sam privadil kaj slabega. A s koncem vojske bodi tudi tega konec! Ko se je slišalo marsikaj slabega, smo bili v skrbeh in nekateri so se skrbljivo vpraševali: kaj bo, ko pridejo ti domu!? Kakšni bodo!... Drugi pa so rekli: Ne bo tako hudo! V tem peklu vojaškem mora človek seveda podivjati, če ni posebno trden v dobrem. A ko pridejo ti ljudje domu med domače dobro ljudstvo, v redne domače razmere, bodo zopet čisto drugi ljudje, in se bodo oprijeli naših lepih, slovenskih in krščanskih navad. — In tako, upamo, da tudi res bo. Oprimate se zopet starega krščanskega življenja: hodite spet vsako nedeljo k sv. maši, poslušajte božjo besedo, prejemajte sv. zakramente itd.

Pa tudi odpustite drug drugemu, če ima kdo zoper koga kako pritožbo! Če ste slišali vi, ki ste bili doma, o kom v vojski kaj slabega, ali narobe: vi vojaki o teh, ki so bili doma, da se je kdo kaj spozabil, postal nezvest, — odpustite si! Bog vam je ali vam bo odpustil, odpustite si tudi med seboj! Naj ne vladajo po družinah žalostne posledice vojske: prepir in sovraštvo! Rane, ki jih je vojska prizadejala, naj se kolikor mogoče popolnoma zacelijo!

Grozno je bilo trpljenje štiriletna vojske. Tudi mi doma smo veliko trpeli. Neizmerno več pa vi tam v vojski. — A veliko tolažbo nam je beseda sv. Pavla: »Tem, ki Boga ljubijo, služi vse k dobre-

mu.« In še bolj druga beseda: »Trpljenje sedanjega časa se ne da primerjati s prihodnjo slavo, ki se bo nad nami razodela.«

Ali slišite? Se ne da primerjati! Huda bo bila vojna leta, grozno trpljenje. A slava nebeška bo taka, da bomo rekli: je bilo pa le vse trpljenje majhno proti temu! Če so telesa ječala pod težo tega trpljenja, bodo pa duše od tega uživale in bo večnost tem lepša! In tako bomo nazadnje le na dobičku . . .

Še invalidom eno besedo posebej! Vi boste dobivali nekaj pokojnine ali prekrbnine. Potrebni ste je in spodobi se vam. Saj prevelika ne bo. Vsak vam jo mora privoščiti iz srca. — Vendar se zaradi tega nikar ne vdajajte popolni brezdelnosti! Vsak naj dela, kolikor mu njegove moči dopuščajo! Popolna brezdelnost ali lenoba bi bila za vas nesreča. Kakor se stoječa voda usmrači in se zaredi v njej raznovrstna golazen, tako se tudi človek, ki je brez vsakega dela, rad vda raznim nečednostim: pijančevanju in kar je navadno s tem v zvezi. To bi bila za vas telesna in dušna poguba. Delo napravlja

človeka bolj srečnega kakor pohajkovanje. Če človek nič ne dela, ne ve, čemu je na svetu. Če pa dela, dobi veselje do življenja. Zato naj se vsak izmed vas s čim peča. S tem bo koristil sebi in lahko koristi tudi drugim.

Nikdar se ne vdajajte preveliki otožnosti, če ste pohabljeni! Tudi ne iščite tolažbe v preobilni pijači. Obrnite svoje oči kvišku! Tolažbe iščite v veri, v trpljenju Kristusovem, v žalostih Matere božje, v zgledih svetnikov in v lepem krščanskem življenju. Vera vam pove, da bo to življenje in trpljenje kratko, da bodo ta leta naenkrat proč. Večnost pa bo brezkončna in kdor bo tam srečen, tisti se bo lahko drugim smejal.

Razen tegale pozdrava in naročila se je natisnilo še enkrat »Tolažilno pismo ranjenemu vojaku«, ki ga je Bogoljub prinesel že leta 1915. To pismo naj bi dobil vsak slovenski ranjenec in invalid v roke. Dobi se naprodaj pri Ničmanu v Ljubljani; kdor ga ne more ali noče plačati, dobi ga zastoj, zase ali za druge, enega ali več. Koliko se bo trpinom žalosti prihranilo in zaslužnja pridobilo, če jim damo to v roke. Skrbite vsi, ki imate kaj sočutja s trpečim sobratom, da dobe to pisanje vsi v roke!

Križanemu.

Križani,
k tebi govorim,
na tvoja prsa se spustim...
Tako si razprostrl roke —
tesnò, tesnò objamem te...
Križani,
le en sam pogled,
tvoj obraz je tako mil in bled...
Le pogled tvojih oči

kot Petru v jutru one noči —
Križani,
krog mene se vse gubi,
ostajaš le ti, le ti...
Tako si razprostrl roke,
tesnò objamem in poljubim te...
Križani,
ti moj,
ti moj up in pokoj — — —

Dvajset pripomočkov za ohranitev sv. čistosti.*

Pripomočki za ohranitev čistosti so deloma nadnaravni, deloma naravni; obojih se je treba posluževati. Naj bodo navedeni najpoglavitejši.

* Po Noldinu S. J. de VI. decalogi praecepto.

1. Pred vsem, varovati se vseh grešnih priložnosti (bodisi kraja ali družbe, oseba, berila itd.).

2. Vojskovati se zoper skušnjave kar iz začetka. Skušnjava postaja vedno močnejša,

vsaka pozornost jo poveča, zatorej bežati kar iz početka.

3. Moliti, izgovarjati najsvetejša imena »Jezus! Marija!« Pokrižati se, rabiti blagoslovljeno vodo.

4. Priporočati se posebnemu varstvu preblazene Device Marije. Njej v čast moliti zjutraj ali zvečer kake molitve, n. pr. »Češčena bodi Kraljica« ali »Pod tvoje varstvo« ali zdihljaj »Presladko Srce Marijino, bodi moje rešenje« (300 dni odpustka).

5. Priporočati se sv. Jožefu, angelu varihu, krstnemu patronu, sv. Alojziju.

6. Premišljevat Jezusovo trpljenje in njegovo grenko smrt (kakor n. pr. pri križevem potu, rožnem vencu).

7. Prejemati pogostoma svete zakramente; pristopiti vsak dan k sv. obhajilu. Sv. obhajilo je eden najkrepkejših pripomočkov za ohranitev čistosti.

8. Misлити na božjo vsepričujočnost, na Boga, ki vse vidi in vse vé, tudi naše najskrivnejše misli in dela.

9. Misлити na štiri poslednje reči: na smrt, sodbo, pekel, nebese.

10. Misлити na strašne posledice nečistosti, ki so strašne za dušo in telo; dušo oropa posvečujoče milosti božje, telesu nakoplje (večkrat) ostudne bolezni.

11. Zatajevati samega sebe, natanko izpolnjevati dolžnosti svojega stanu, voljno prenašati vsakdanje križe in težave, telesno delati do utrujenosti.

12. Varovati se lenobe, po koži se lahko pride v največje skušnjave.

13. Obuditi v skušnjavah resno voljo rajši umreti kakor smrtno grešiti, obuditi popolno ljubezen do Boga.

14. Varovati se samote, na drugi strani pa zopet občevarja z drugim spolom, slabe družbe, slabih krajev, igrališč, kinematografov itd.

15. Varovati se opojnih pijač, vina, piva, posebno žganja, preobilo mesnih jedi, posebno močno soljenih in popranih; zvečer pred počitkom užiti samo malo in mrzlih jedil.

16. Spati na hladnem, čistem zraku na desni strani. Zgodaj vstati in takoj, ko se zbudiš.

17. Umivati se z mrzlo vodo, rabiti mrzle polkopeli.

18. Varovati se preozke in pretople obleke, ponoči pretople odeje.

19. V bolnih, takozvanih patologičnih slučajih vprašati za nasvet zdravnika. Odraslim, ki so vdani nečistosti, je svetovati, da stopijo v zakon.

Eva.

20. Najdejo se mladeniči, ki imajo resno voljo varovati se nečistosti in čisto živeti, toda hude in dolgotrajne skušnjave jih nadlegujejo, in tako vendarle nazadnje omagajo, privolijo in padejo v smrten greh. Takim je svetovati, naj se vstrajno in stanovitno vojskujejo in naj ne privolijo v greh. Kar bi se jim zoper njih voljo zgodilo, jim ne bo šketo v greh.

Zopet se dobijo posebno mladi ljudje, ki imajo, ko se vležejo k počitku, strahovite skušnjave, tako da niti zaspati ne morejo, če se zoper nje vojskujejo. Takim je svetovati,

naj obudijo resničen stud nad grehom nečisto-
sti, naj prosijo Boga milostljive pomoči, in po-
tem naj mirno zaspijo; ne bodo imeli greha.
F. M., župnik.

Krasno ogledalo krščanskemu ženstvu:

Sv. kneginja Elizabeta.

Njena blažena smrt.

O mladem človeku, ki blaženo umre v cvetu čednosti in cvetu let, pravi nedosegljivo lepo Bog Sv. Duh: »Zgodaj je končal, pa je izpolnil veliko let; zakaj njegova duša je dopadla Bogu, zato je hitel, vzeti ga izmed hudobij.« (Modr. 4, 13, 14.) — To velja popolnoma o sv. Elizabeti. Njena duša je bila lepa kot rajska roža. Zato jo je Bog vzljubil in hitel, da jo presadi na nebeske livade v cvetni dobi 24 let.

Samo 24 let je živela, a ta kratka leta so bila težka na dobrih delih, težja kot pri mnogih drugih zemljanih stotine let: »Življenje brez madeža je velika starost.« (Modr. 4, 9.)

Začetkom novembra l. 1231. je v nekakem zamaknjenju zaslišala glas Jezusov: »Služabnica moja, čas je, da se ti povrne tvoje delo, tvoje uboštvo in tvoja zapuščenost, ki si jo prenašala zaradi mene. Pridi k meni, mila prijateljica, moja ljuba izvoljena nevesta, na prestol večnosti, ki ti ga je pripravil moj Oče od začetka.«

Gospod jo je povabil in začela se je takoj pripravljati na odhod s tega sveta. K tistim, ki jih je najrajše imela, se je šla tudi posloviti, namreč k bolnikom v bolnišnici. Vsa vesela jim da blagoslov kakor svojim ljubim otrokom in razdeli med nje, kar je še imela.

Že čez nekaj dni jo napade mrzlica, da mora leči v postelj. Dva tedna jo je mučila bolezen, a svetnica je bila vedno vesela in je neprestano molila. Proti koncu ji je bilo naznanjeno, da bo čez tri dni umrla. — Dasi je bilo celo življenje preblage kneginje ena sama lepa priprava na smrt, je vendar hotela te tri dni nemoteno porabiti za bližnjo pripravo na odhod iz te solzne

doline, zato si je prepovedala vsak obisk, da bi je ljudje ne motili. Rekla je: »Zdaj hočem biti z Bogom sama in premišljevali svoj konec, misliti na ostro sodbo in na vsemogočnega Sodnika.« Skrbno se je pripravljala na svojo zadnjo spoved. V ponižni zavesti svoje grešnosti je bridko jokala nad svojimi grehi, dasi so bili sami mali pogreški in že zdavnaj odpuščeni.

Njen zgled nam govori, da boji tudi celo naše življenje priprava na srečno smrt. Lepa smrt je umetnost, ki jo zna samo tisti, ki se je celo svoje življenje vadil v čednosti. Vsak dan smo bližje smrti. Naj bi bil vsak dan tako preživljen, da bo ne samo en korak bližje grobu, ampak tudi en korak bližje nebes!

Kako je sv. kneginja lepo porabila zadnje dni! Razumimo jo! Ko je bolezen tu, vedimo, da trka večni Sodnik in kliče dušo na odhod k sodbi. Dobro poravnajmo račun z Bogom, ker tam ne bo noben vinar odpuščen, ampak izžgan z ognjem vic: »Resnično, povem ti, ne pojdeš odondod, dokler ne plačaš zadnjega vinarja.« (Mat. 5, 26.) — Škoda je torej, ako se bolnik preveč moči z raznimi obiskovalci in trati dragocene minute.

Naravnost neusmiljeno in brezsrčno pa je tisto neumno gosposko sočutje, ki bolniku prikriva njegov resen položaj in ga s sladkimi besedami vara, da ne bo umrl. Koliko jih je bilo že tako oguljufanih, da so umrli neprevideni, morda nepripravljeni in so po tej goljufiji prišli ob Boga in ob nebesa! Kako osodepolno in strašno odgovorno! Zato skrbite, da bodo vaši domači pravočasno prevideni!

V nedeljo zjutraj, 18. novembra je

bila sv. kneginja previdena. Njena pobožnost pri sv. opraviu je bila angelska. Nato se je kakor zatopila v pristrčno zahvalo do večera, ne da bi spregovorila s kom kako besedico. — Na večer pa se ji je srce takorekoč odprlo kot kristalno čist studenček in je prekipevalo lepih besedi o Bogu in o trpljenju Gospodovem. — Ko je šlo h koncu, je sladko zapela in povedala navzočim, da so tudi angeli z njo prepevali.

Proti polnoči ji je zažarel obraz v nedaravnem sijaju in blaženosti. Tako je bil svetel, da niso mogli navzoči vanj gledati. Luč večnosti jo je že ožarjala pri zatonu na tem svetu.

Predno luč dogori, nazadnje še parkrat močno vsplamti. Tako je vsplamtevala Elizabetina duša v ljubezni božji, govoreč lepo in gniljivo o Jezusu, ki se je o polnoči za nas rodil in v polnočni uri vstal od smrti ter tako dovršil naše odrešenje. Še pristrčno pomoli za vse okoli stoječe in izgovori zadnje besede: »O Marije pridi mi na pomoč. Zdaj je čas, da vsemogočni Gospod k Sebi pokliče te, ki so niegovi prijatelji. Zenin gre po nevesto.« Nato nagne glavo in umrje mirno in sladko, kakor bi zaspalo nedolžno dete. To je bilo nekoliko čez polnoč, 19. nov. 1231 l.

Ljubi čitatelj, ljuba čitateljica, bo-li našina smrt vsaj od daleč tako lepa in srečna? Odgovor je star, pa vedno resničen: »Kakršno življenje, taka smrt.« Tomaž Kempčan odgovarja malo obširneje: »Srečen in pameten tisti, ki si prizadeva biti tak v življenju, kakršen želi biti ob smrti. Trudi se zdaj tako živeti, da se boš mogel ob smrti veseliti! Uči se, zdaj svetu odmreti, da boš takrat začel s Kristusom živeti!«

Dasi je revščino ljubila in siromakom vse razdelila, si je vendar izgovorila dve stvari: siromašno obleko, v kateri naj jo pokopljejo in pa grob v frančiškanski cerkvi. Bila je prva tretjerednica na Nemškem, red je iz srca ljubila, zato je želela biti pokopana v cerkvi svojih redovnih sobratov. Želja se ji je izpolnila.

Sveto truplo je ležalo v cerkveni ka-

peli skoro pet dni. Lepša je bila zdaj mrtva, kakor prej živa. Tako je Bog takoj po smrti deloma poveličal njeno telo. — Okoli mrtvaškega odra so se zgrinjali tisoči in tisoči, ne da bi zanjo molili; saj so vedeli, da je v nebesih, ampak jokali so se, ker so izgubili usmiljeno mater, pa so jo častili in se v zbranih molitvah priporočali njeni priprošnji v nebesih. Nato so jo z veliko slovesnostjo pokopali. A niso pokopali njenega spomina v ljudskih srcih. Tam je živel dalje vedno mlad, neizbrisljiv. Neprestano so ga poživljali čudeži na njenem grobu. Zato jo je papež Gregorij IX. že 26. maja 1235. leta proglasil za svetnico.

Leto pozneje, leta 1236. so jo odkopali in odprli rakev. Telo je bilo izpostavljeno v češčenje več dni. Več kot milijon romarjev jo je prišlo počastiti. Po končanih slovesnostih so jo položili v dragoceno rakev. Zbrali so se škofje in opatje, knezi in kralji, vsem na čelu sam cesar, tisoči plemstva in milijonska množica ljudstva, pa so jo nesli v sijajni procesiji v častnejši grob. Nad njim pa so sezidali stolno cerkev njej v čast, ki stoji še danes. — Med slovesnim sprevodom se je prepevala njena čast in ljudstvo je med drugim govorilo: »V življenju je zaničevala slavo tega sveta in se odtegovala imenitnim in visokim družbam, zdaj pa je postavljena in počeščena z najvišjim veličastvom papeževim in cesarjevim. Njo, ki je vselej zadnje mesto volila, ki je na tla sedala, ki je ubožna in zaničevana ležala v prahu, to zdaj knežje roke povzdigujejo k največji časti. Pa si jo je tudi zaslužila; zakaj sama se je osiromašila, vse prodala, kar je imela, da si je kupila biser večnosti.«

Te besede se strinjajo z Gospodovimi, ko je tako-le rekel: »In slehern, kdor zapusti hišo ali brate ali sestre ali očeta ali mater ali ženo (moža) ali otroke ali njive zaradi mojega imena, bo stoterno prejel in dosegel večno življenje.« (Mat. 19, 29.)

Tako je storila sv. Elizabeta. Vse na svetu je zaradi Boga zapustila: bogastvo in čast, družino in dom, zato je pa našla Boga in nebesa.

Blagor človeku, ki jo po svojem stanu posnema! Blagor vam, krščanske žene in dekleta, ako se ne vdajate ničemurnosti sveta, ampak se Boga bojite in Nje-

mu v ljubezni služite! »Goljufiva je prijetnost in prazna je lepota; žena, ki se boji Gospoda, ona bo hvaljena.« (Pregovori 31, 30.) M. Š.

O krščanskem pozdravu — nekaj novega.

Nekaj mescev je preteklo, kar je Bogoljub priporočal vsem, naj se vpelje povsod krščanski pozdrav. Pri tem je pa Bogoljub opazil, da navadni krščanski pozdrav je vendar dolg. Ali bi se ne dal skrajšati, da bi se lahko povsod rabil? In res smo prišli do lepega, kratkega krščanskega pozdrava: **Hvaljen Jezus — Amen**, ki se je hvala Bogu že precej udomačil.

Pisatelj teh vrstic je pa opazil v Istri in na Hrvaškem, posebno v Slavoniji, da verno ljudstvo pri krščanskem pozdravu dostavi tudi sladko ime preblazene Device Marije, tako da se v hrvaškem jeziku ta pozdrav glasi: **Hvaljen Isus i Marija! — Amen!** (ali vazda budi = vedno bodi!).

Ko učimo, da nam Jezus vse milosti deli po Mariji, bi morali to tudi na zunaj pokazati v večjem češčenju preblazene Device Marije. Saj je bila Marija vedno združena z Jezusom, ker je bila njegova mati.

Zato predlaga podpisani, naj bi bili imeni Jezusa in Marije združeni v našem

krščanskem pozdravu. Naj bo torej novi krščanski pozdrav v naših ustih in v našem srcu: **Hvaljen Jezus in Marija! — Amen!**

In za ta prelepi krščanski pozdrav so podelili sv. oče Pij X. dne 26. junija 1913 iste odpustke kakor za prejšnji pozdrav, torej 100 dni. Latinski pozdrav se glasi v originalu: **Laudetur Jesus et Maria! — Hodie et semper!**

Naj se vpelje ta pozdrav posebno v naših Marijinih družbah, saj družbenice morajo posebno skrbeti za Marijino čast. — Morda bo kdo rekel, da je ta pozdrav dolg? Ali se ne bomo tudi kaj potrudili za Marijo Devico?

Pridi k nam tvoje kraljestvo, o Jezus, po Mariji, — to hočemo izprostiti z novim krščanskim pozdravom: **Hvaljen Jezus in Marija! — Amen.**

Škedenj pri Trstu, dne 23. septembra 1918.

Gvido Glavan, kaplan.

Po Tebi v raj.

Vihar in grom udarjata nasproti,
valovi žugajo mi iz ozadja,
nevarna voznja v nočni je temoti.
Marija, Ti si moja rešnja ladja!

— Nevihta tuli z divjimi glasovi,
tresoča roka se upira v veslo;
pred mano se kupičijo valovi,
po Tebi preko njih — je moje geslo.

Marija, Ti rešilna ladja moja,
zaupanje je vate moje veslo;
življenje polno je gorja in boja,
po Tebi v raj — glasi se moje geslo.

Srdito val ob čolnič moj udarja,
odpirajo se globočine morja,
z višav zre name, trudnega krmarja
Marija, zvezda mojega obzorja.

Polega vihra, v dalji jutro vstaja,
oko si varnega obrežja išče,
dospel moj čolnič srečno je do kraja,
Marija, k Tebi v rešnje pristanišče.

Limbarski.

Devetdnevnica v čast sv. Frančišku Ksaveriju.

Češčenje sv. Frančiška Ksaverija po naši slovenski domovini ni še dosti razširjeno in ravno tako je zlasti po deželi le malo komu znana milostna devetdnevnica v čast temu svetniku.

To devetdnevnico je vpeljal sam sv. Frančišek Ksaverij, ki je koncem l. 1633. v Napolju čudežno ozdravil na smrt bolnega o. Marcela Mastrilli-ja iz Jezusove družbe ter mu v prikazni, ki jo je ta goreči duhovnik imel, obljubil, da dobe vsi, ki njega v devetdnevnici od 4. do 12. sušca pobožno časte ter v tem času vredno prejmejo sv. zakramente, od Boga milosti, katerih si želijo.

Od tega časa se redno opravlja milostna devetdnevnica po vseh hišah družbe Jezusove in tudi marsikje drugje. Predružačilo se je le to, da se more ta devetdnevnica opravljati ne le od 4. do 12. sušca temveč tudi v vsa-

kem času. Marsikdo, ki jo je goreče in zapupno opravil, je že zadobil od Boga po priprošnji sv. Frančiška Ksav. velike milosti. — Koliko hudo bolnih je že po njej ozdravelo, koliko duš bilo pripeljanih k Bogu!

Pobožen častilec, ki je bil zadnji dan devetdnevnice čudežno uslišan, je dal v zahvalo tiskati v tiskarni sv. Cirila v Mariboru posebne brošurice z naslovom: »Milostna devetdnevnica v čast sv. Frančišku Ksaveriju. Po Ed. Fischer S. J.« z namenom, da pospeši razširjenje češčenja sv. Frančiška Ksaverija.

To brošurico naj bi si nabavila zlasti vodstva ženskih Marijinih družb ter jih razdelila med svoje članice, da bi se na ta način češčenje tega velikega svetnika-misijonarja pospešilo in poživilo ter bodo obenem vneti njegovi častilci brezdvomno deležni izrednih milosti. K Bogu — po njegovih svetnikih!

Kaj se vidi na Goriškem?

(Poroča urednik.)

(Dalje.)

Kakšen velikanski skok smo naredili od zadnjč, kar smo pred enim mesecem bili na Repentabru ter smo ogledovali Goriško — pa do danes. Takrat je stala avstrijska armada še tam za Piavo. Vedeli smo, da dolgo ne bo reč tam. A da se bo vsa stvar tako hitro spremenila, tega pa nismo slutili. Med tem časom se je vojska končala, Avstrija razpadla, Jugoslavija nastala, in vsa avstrijska armada je šla nazaj preko Goriškega in cele Slovenije ter se razpršila na vse strani nekdanje Avstrije. Velikanska mōra, ki nas je tlačila nad štiri leta, je odvzeta od nas in globoko smo se oddahnili, da je te vojaške nadloge vendar enkrat konec. Tudi našim Goričanom je odvzeta skrb, ki jih je morila, če se namreč ne bo fronta preložila zopet nazaj na Goriško in jim ne bo treba drugič bežati. Ta nevarnost je zdaj proč.

A prišla je nad ubogo Primorsko, ki je v vojski toliko trpela, še druga skrb in bridkost. Italijani, tisti Italijani, ki niso v vojski mogli nikamor naprej, so se zdaj, ko se jim nikdo ne ustavlja, začutili naenkrat pogumne in so se razlili čez vse Primorsko in Notranjsko, ter prišli skoraj pred vrata Ljubljane, do Vrhnike. Velika skrb in žalost se je polastila Primorcev in Notranjcev, češ, kaj bo, če tako ostane! Če Lahi tega, kar so zasedli, ne bodo hoteli dati iz rok! Če bodo odtrgani in za-

vedno ločeni od ostalih bratov Slovencev! Potem bi se vojska zanje zelo nesrečno končala. Jugoslavija bi zanje ne imela nobenega pomena, ker bi jim bila vrata vanjo zaprta. — Te skrbi in bridkosti navdajajo sedaj Primorce. Tudi mi v središču Slovenije smo bili v skrbeh zanje, kaj, če jih zgubimo! To bi bila za nas preboleča rana, če bi nam Lahi takorekoč en del našega telesa odtrgali. Vendar smo se tolažili in še vedno upali, da ne bo tako, kakor italijanski oficirčki mislijo. Pričakovali smo in pričakujemo, da nam bodo na mirovni konferenci merodajni možje, ki so med vojsko tolikokrat zagotavljali, da se bore za pravico malih narodov, našo pravico prisodili in državno mejo pravično potegnili. In res se je medtem časom večkrat zagotavljalo, zlasti pa danes 19. novembra časniki zagotavljajo, da bo naša zemlja res naša in da jo bodo morali Italijani pobrati nazaj. Kar je res njihovega, Furlane, te jim radi prepustimo. Ostalo Goriško in Gorica sama pa morajo biti naši! Kajti čeprav je Gorica na videz precej italijanska, je vendar okolica okoli in okoli slovenska. In če bi nam Gorico odvzeli, bi vsa Goriška ne imela nobenega središča. Trst sam, ko bi se dal s kitajskim zidom tako zagraditi, da bi ne mogel noben Slovenec vanj, bi jaz prepustil Italijanom ali komurkoli. Kajti Trst je velik pohujševalec cele obširne slo-

venske okolice. Ker se pa tak zid okoli Trsta ne da potegniti, ker verski oziri tukaj ne bodo prišli v poštev, in ker je tudi tržaška okolica vsa slovenska ter potrebujemo Trst iz trgovskih ozirov, zato zahtevamo tudi Trst zase.

Upajmo torej, da bodo ubogi Primorci tudi to zadnjo bridko poskušnjo srečno prestali, da ne bodo odtrgani od matere Jugoslavije, marveč, da bomo živeli pod eno streho. Za enkrat so pač odtrgani od nas. Ves promet med nami in njimi je ustavljen. In najbrž do danes še niso dobili v roke zadnjega Bogoljuba, v katerem smo primerjali goriške cerkvene in druge razmere z razmerami ostalih Slovencev. Ko se bodo enkrat Italijanov, ki so se zdaj tako grdo izkazali, znebili, potem jim priporočamo, da bi se kolikor mogoče otesli italijanskega vpliva v cerkvenem in vsem drugem življenju: v noši, navadah, posebno pa v napakah: grdem bogokletstvu, v javnem plesu in drugih.

Pa vrnilo se zopet nazaj na Repentabor, odkoder se še vedno nismo poslovili! Zadnjič smo si le z Repentabra doli ogledovali Kras in Primorje, ter ga primerjali ostali Sloveniji. Danes pojdimo nazaj v cerkev na Repentabru k službi božji na veliki praznik Marijinega vnebovzetja. Pred prvo sv. mašo so prišli ljudje k spovedi. No, to je navada povsod o praznikih. Kar pa ni povsod v navadi, je pa lepi red, ki sem ga opazoval pri spovedancih. Nobene gneče in nobenega grdega prerivanja, kakor ga je tolikokrat videti drugod pri spovednicah. Ljudje so prihajali lepo in mirno eden za drugim iz klopi, v katerih so čakali na spoved. To mi je jako ugajalo. Zares vljudnosti in olike bi se drugi Slovenci smeli in morali hoditi učiti k Primorcem! — Jaz sem imel prvo sv. mašo. Ob desetih pa jo je zapel gospod župnik. Po končani pridigi, ker ni bilo prav pripravnega prostora v zakristiji, sem šel ven pred cerkev, da tam opravim še ostali kos brevirja, obenem pa tudi malo ljudi opazujem, kako se deležujejo božje službe. Seveda kakor je obahodih že navada, se je nabralo tudi tukaj nekaj ljudi, ki jim za mašo prav nič veliko ni. Gospod župnik mi je potem zatrjeval, da to niso domačini, kar mu seveda prav rad verjamem. Njegovi farani da so verni, dobri in pohlevni. — To nesrečno postajanje med službo božjo zunaj cerkve, kdaj ga bomo odpravili! Globokega obžalovanja je vredno to, da imajo ljudje tako malo vesti, da s tako lahkoto delajo smrtne grehe! Za koliko je človek na boljšem, če stoji eno uro zunaj cerkvenega zidu namesto znotraj? Ali se mu sploh splača hoditi do cerkve, kdor ne misli noter iti? Po kaj je prišel tak človek do cerkve, in

kaj nese od službe božje seboj domov? En smrtni greh, pa nič drugega! Vendar imajo mladi, včasih pa tudi stari ljudje, tako veselje zunaj cerkve ostajati, kakor bi bilo zunaj vse z medom namazano, znotraj pa sam pelin in pokora. In vendar je med slovesno sv. mašo v cerkvi prijetneje kakor pa zunaj cerkve. V cerkvi je lepa razsvetljava, cvetje, muzika in petje. Vstop k raznim koncertom ljudje po mestih drago plačujejo, v cerkvi pa petja še zastoni nočejo poslušati. Ali bomo kdaj naše ljudstvo versko toliko vzgojili, da bo opustilo to grdo razvado ostajanja zunaj cerkve?! — Moja navzočnost jim je pač nekoliko veselje grenila, jih krotila in bližje cerkvi pritisnila. Toda hujše kakor med Slovenci je v tem oziru z Italijani. Med »božjepotniki« je bilo tudi nekaj Italijanov iz Trsta. Ti imajo pa svoje manire in tudi svojo vero. Opazoval sem neko italijansko gospo z dvema otrokoma. Ni mogla najti med sv. mašo pota v cerkev, marveč je vlačila svoja otroka, prav kakor koklja piščance, vsepovsod okoli po griču. In ker nisem hotel igrati vloge policaja, da bi šel vsakega posebe v cerkev gonit, marveč sem samo stal v senci zvonika, moleč svoj brevir, je ona z otrokoma neovirano in nežinirano krožila okoli. Po končani sv. maši pa sem videl isto gospo z otrokoma v cerkvi, kako je šla okoli velikega oltarja, pred njim molila ter oblezla na to vse oltarje in svetnike. Občudoval sem to pobožnost! To vam je prav, prava italijanska vera in pobožnost. Italijani imajo vero, včasih še prav močno vero, ampak svojo. Ne le da ti Italijan molí, kakor se tudi pri nas zgodi, da bi v lotriji zadel; marveč posebno tam doli v Kalabriji, v južni Italiji, sem slišal praviti, da Kalabrezar molí tudi preden gre krast, da bi se mu dobro posrečilo; da, slišal sem celo, če je res, da se tudi ubijalec, ki ima namen koga ubiti, gre preje priporočiti Madoni, da bi dobro zadell... Take globoke pobožnosti seveda nas Bog obvaruj! Italijan ima tudi tako lepo maniro, da kar sredi pridige vstane iz klopi in se spravlja z velikim šumom iz cerkve. Pri nas se nam pač tam-izza duri včasih kdo med pridigo iz cerkve zmuzne, a iz srede cerkve vendar ne, če ni velike sile.

Tudi popoldne je bila cerkev prilično polna; a bili so večinoma le domačini. Biló je zopet malo govora, potem pa so zapeli litanije na tisto lušno okroglo vižo, da so gotovo marsikaterega prijatelja ali prijateljico plesa pete zasrbele. A ker je pela cela cerkev, je bilo vendar lepo.

Na Repentabru imajo poleg Matere božje v oltarju tudi sv. Roka, namreč v stranskem oltarju, in ga posebno časte. God

iv. Roka praznujejo kot zapovedan praznik. Zato so tudi na ta dan dve božji službi in obe s pridigo. Dočim se je moral gospod župnik že drugič postiti za deseto mašo, sem jaz opravil prvo. In ker je okoli desete ure odhajal vlak proti Nabrežini, sem se po sveti maši kmalu poslovil od ljubega Repentabra in ubral pot pod noge do postaje na Opčinah.

Ko vstopim na vlak, začujem znan glas, ki me pozdravlja. Obrnem se in zagledam smehljajoče se lice dr. Ličana. Monsignor dr. Jožef Ličan, profesor bogoslovja, je rodom Kranjec iz Ilirske Bistrice, a služi že vsa leta svojega duhovskega življenja z vso zvestobo in marljivostjo goriški nadškofiji. Bil je za časa begunstva ravnatelj goriškega semenišča v samostanu v Zatičini. Zdaj je imel tam in v Ljubljani še neke opravke, od koder se je vračal nazaj v Gorico. Bila sva seveda brž v pogovoru o najnovejših dogodkih, ki pretresajo našo domovino in ves svet. Vesela sva bila, da sta se obe katoliški stranki na Goriškem pobotali in strnili v eno. Za načelnika te enotne stranke je bil pozneje izvoljen ravno dr. Ličan, ki zaradi svojega ljubeznivega značaja uživa vsestransko zaupanje.

Na Nabrežini je bilo treba presesti na drug vlak. Komaj sva bila dobro v vagonu, — kdo se ti prikaže? Naš stari znanec, gospod dr. Zdešar, za njim pa visoka in široka postava gospoda Andreja Furlana, župnika pri Sv. Križu nad Trstom; za njima pa je bil še mladi gospod vikar iz Mavhinja. Pripovedovala sta z velikim veseljem, kako veliko in lepo slavnost so obhajali pri Sv. Križu te dni v spomin lurske 60 letnice. Slavnost je bila opisana v oktobrovi številki Bogoljuba. Gospod Zdešar je imel tridnevnicu, na Veliki Šmarin so pa imeli sijajno procesijo in sklepno slovesnost, katere so se udeležili sosodni dušni pastirji: gospod dekan z Opčin in gospodje s Proseka, Kontovelja, Nabrežine. Zgonika, Šempolaja in Mavhinj. Sami moji znanci in prijatelji; le mavhinskega gospoda sem šele zdaj spoznal. Skoro mi je bilo žal, da nisem bil v njihovi prijetni družbi. To so vam tako izvršini gospodje, da jim jaz nisem vreden jermenov od čevljev odvezati. Brez šale: Prav izborne duhovnike ima ta okolica (polovica jih spada v tržaško, polovica v goriško škofijo). A trd in trnjev je vinograd, ki ga imajo obdelovati. Od ene strani Trst, od druge pa socijalna demokracija v Nabrežini razširjata svoj neblagodejni vpliv daleč naokoli. Pa pri veliki gorečnosti teh gospodov se vkljub vsem tem težavam versko življenje v teh krajih vendar-le boljša.

Ko se je vlak spustil zopet v tek in smo

se jeli bližati Devinu, so se začeli prikazovati prvi znaki in ostanki tod nedavno vihrajoče vojske: jarki, izkopani na vse strani, po ravnem in po bregovih, velikanska množina bodče žice (drat), razmetane na vse strani, takozvani španski jezdec, ki so ležali naokoli, in razbita poslopja. Vozili smo se mimo Devina, Tržica (Monfalcone), Ronchia, Zdravščine in Gradiške. Na levi furlanska ravnina z imenovanimi mesti in seli; hiše in kolodvori vsi razbiti. Na levi Kras z različnimi poti, ki so jih napravili Italijani, kaverne (podzemeljske jame) in drugi sledovi divjajoče vojske. Tu kmalu gori vrh brega na planoti je znameniti Doberdob, kjer so bile tako ljute bitke; dalje od tam Kostanjevica, ki je menda tako razbita, da hišni posestnik ne ve več, kje je stala njegova hiša. Nekoliko naprej nad železniško progo se dviga sloveča gora sv. Mihaela, kjer je toliko mož in fantov v ljutih bojih našlo smrt in so ondi pokopani. Privozili smo do postaje Rubija-Sovodnje. Postaja razbita. Videč napis na postaji sem se moral še enkrat jeziti nad slepo neumnostjo nemško-avstrijske vlade, ki je vse naše primorske slovenske kraje, ker jih že ponemčiti ni mogla, hotela vsaj poitalijančiti. Vse drugo, samo slovensko ne! Kakor je iz Opatjega sela napravila grdo spako Opacchiasela, tako je tudi iz poštenih slovenskih Rubij in Sovodnja napravila samo italijanski napis Rubbia-Savogna. Tako, da tujec, ko se vozi tod blizu jezikovne meje, res misli, da so to italijanska tla. Tudi Italijani so po teh zgolj italijansko prikojenih imenih sklepali, da je to vse italijansko, torej njihovo. Zato so s tako silo butali ob to kraško skalovje, da so ob njem stotisoče glav razbili. Po zaslugi zlobnoneumne avstrijske vlade. Rubija in Sovodnje; zadnja postaja pred Gorico, sta popolnoma slovenska kraja. Dr. Ličan se je odpeljal dalje proti Gorici, midva z gospodom Zdešarjem sva ubrala pešpot proti Mirnu. Cerkev v Sovodnjah je videti porušena. Visoki obok mostu čez Vipavo, ki se nedaleč od tukaj izliva v Sočo, je bil tudi razstreljen, a so ga za silo z železnim mostom zvezali, da lahko vlak vozi čezenj. Cesta proti Mirnu je ob strani vsa z jevejem zakrita, da bi sovražnik ne mogel videti ob cesti gibajočih se čet in tren. Po preteku pitle ure sva prišla do Mirna. Veličastna cerkev na Gradu, ki je pred vojsko tako mogočno zrla na planjavo, nama je gledala nasproti kot žalostna razvalina. Ob vznožju griča so si misijonarji priredili začasno bivališče, obstoječe iz treh barak. Tja noter sva jo zavila.

(Dalje.)

Spoznanje.

Srce zdihuje in trpi...
prenese vse, ker Ti nad mano
sočutno gledaš vsako rano
in solzo, ki v očeh blesti.

Skrb zemeljskih ti je sirot;
ker ljubiš me, zato udarjaš
in s kaznijo me opozarjaš,
naj vrnem se na pravo pot.

Za greh bridkosti si poslal
in križ trpljenja mi naložil,
zato plačilo boš pomnožil,
ko zadnje muke bom prestal.

Pogum srce, naprej koraki
izginjajo bridkosti sence,
trpljenje plete večne vence,
v neskončni dan prehaja mrak.

Limbarski.

Mesečne pobožne vaje za Marijine družbe.

Za december: Da ostaneš stanoviten, ljubi
sveto Rešnje Telo, ki je »kruh močnih«!

Da ne opešamo na potu v nebeško domovino, nam je Jezus samega sebe zapustil v hrano, da se z njo krepčamo. Saj je sam rekel: »Nočem jih pustiti domov lačnih, da ne opešajo na potu!« Vidiš, potreba je velika, da ljubiš in prejemaš presv. Rešnje Telo. Presveta Hostija je Jezus, je Bog; Bog pa je vsemočen. Vse ti lahko da, za kar ga prosiš. Z Jezusom združen boš premagal satana, svet in hudo nagnjenje in nabiral si bodeš obilo zasluženja za nebesa. Brez Jezusa živeti je peklo, z Jezusom biti je sladak raj.

Smo v adventnem času. Pripravi Jezusu v tem času v svojem srcu lepe jaslice in sicer tako-le:

1. Leto gre zopet h koncu. Poglej dobro v vse kotičke svojega srca in pometi iz njega vso nesnago, ki se je mogoče nabrala v teku leta. Če vse dobro pregledaš, boš našel marsikaj v njem, kar ne spada noter in kar nisi med letom morda niti opazil, ker si bil iz enega ali drugega vzroka preveč površen in si srce vedno le po vrhu pometal.

2. Dobro pa vedi, da sam od sebe nič ne moreš. Zato pa prav goreče moli in prosi, naj ti Bog pomaga pri tem delu.

3. Da dosežeš čistost srca, se moraš pridno vaditi v zatajevanju, kajti brez boja ni zmage in brez zmage ni krone.

4. Poišči poglobitno napako in vzrok, zakaj s tem grehom tolikokrat Boga žališ. Nato odstrani najpoprej vzrok greha in potem bo tudi greha konec.

5. Pobožno opravi letno sveto spoved, pri kateri ponovi — ako treba — vse ali nekaj spovedi tega leta. Potrebna ti je dolga spoved:

- a) če hočeš začeti novo življenje,
- b) če se nisi kesal,
- c) če nisi imel trdnega sklepa poboljšati se,

d) ali če si celo iz strahu ali napačne sramežljivosti zamolčal kak smrten greh.

6. Okinčaj srce z lepimi čednostmi! Potruditi se moraš, da bodeš v resnici pobožnega srca, da bodeš ljubil in gojil sveto čistost, ponižnost, uboštvo, pokorščino, da boš krotek, resnicoljuben itd.

7. Ko pa si jaslice svojega srca lepo očistil in okinčal, prejmi z živo vero, veli-

kim zaupanjem in z gorečo ljubeznijo božje Detece, skrito pod podobo kruha. Potem pa glej, da ostane tvoje srce Jezusu vedno prijetne jaslice. Ne stori mu jih neprijetne s kakim malim grehom, zlasti pa varuj se,

delavnikih, ako ti čas dopušča in Jezusa večkrat čez dan obiščeš. Če v resnici ne moreš pred tabernakelj, pa se podaj tja v duhu in počasti Jezusa.

9/ Samo ob sebi je umevno, da se Ma-

Brezmadežni — cvetje nedolžnosti.

da ga ne prepodiš iz svojega srca s kakim smrtnim grehom.

8. Svojo ljubezen in hvaležnost do presv. Rešnjega Telesa kaži tudi s tem, da rad zahajaš k daritvi sv. maše tudi ob

rijin otrok ne bo dal šele priganjati k svetemu obhajilu, ampak bo kar mogoče pogosto, če mogoče tudi vsak dan zahajal k obhajilni mizi ter užival »kruh angelski« in »kruh močnih«.

Solnce moje, moje veselje, moje nebo, daj, da bom metuljček lepi, ki bo frlel le v Tvojih lepih žarkih, pusteč pod seboj daleč, daleč vse zemeljsko! Solnce moje, ne

pusti me od sebe, v Tvojih žarkih naj zgorim, umrem. Ne pusti, da si peruti svoje z blatom umažem, da ne morem potem leteti kvišku k Tebi. Nič nisem, toda Tvoj sem!

Vojaška duhovščina. Narodna vlada SHS. v Ljubljani je imenovala 2. novembra kot voditelja dušnega pastirstva ter obenem kot predstojnika vseh vojaških duhovnikov na domačem ozemlju msgr. Janeza Klobovsa.

Spremembe v ljubljanski škofiji. Umeščen sta bila čč. gg.: Ivan Strajhar, kaplan v St. Rupertu na Dolenjskem na župnijo Borovnica, in Edvard Šimnic, mestni kaplan pri Sv. Petru v Ljubljani na župnijo Preserje; Val. Kajdiž, župnik v Borovnici na župnijo Sora. — Umrl je 22. oktobra č. g. Janez Jaklič, župnik na Poljanici, star 34 let. — **Nagla smrt** je pobrala g. France, ta Jezerec, kaplana v Metliki. Služboval je tri leta. Prav tako naglo in nepričakovano sta umrla za »španjolko« čč. gg. Ferdinand Prebil, kaplan v Kranju ter Ivan Lovšin, župnik v Lescah. Vsem naj ljubi Bog podeli večni mir in pokoj! — Premeščen je g. J. Zužek, kaplan v Planini, v Tržič na Gorenjskem. — Na Sv. Planini je umrl g. Janez Medved, bivši župnik zlatopoljski. Večna luč naj mu sveti!

Smrtna kosa. Dne 19. oktobra je nagloma umrl č. g. duh. svetnik Fr. Mazek, župnik pri Sv. Benediktu v Slov. Goricah. Pokojni je bil posvečen l. 1870. — Pri Mali Nedelji na Štajerskem je umrl ondotni kaplan č. g. Al. Šlik. N. p. v m.! — V Velikovcu na Koroškem so pokopali 22. oktobra ondotnega kateheta in benef. g. Ivana Zel, ki je umrl vsled »španjolke«. — Dne 17. oktobra je umrl v Radgoni na Štajerskem kaplan č. g. Alojzij Tomažič. Bil je vnet in zgleden duhovnik, ljubezniv tovariš in goreč rodoljub. — V Makolah na Štajerskem je dovršil zemeljsko življenje ondotni kaplan g. Ivan Geratič, star šele 34 let. Pokoj!

† **Dekan Franc Bohak.** Dne 15. t. m. je po daljši, mučni bolezni v starosti 47 let umrl ter bil 17. t. m. pokopan mnogozaslužni slove-

njebistriški dekan č. g. Franc Bohak. Rojen je bil leta 1871. v Poljčanah in kot tretjeletnik v mašnika posvečen leta 1896. Kot kaplan je služboval pri Sv. Juriju ob južni železnici, pri Sv. Magdaleni v Mariboru, pri mariborski mestni stolni cerkvi do leta 1907., ko je bil imenovan za mestnega župnika in dekana v Slovenski Bistrici. Leta 1908. je pa bil imenovan za kn. šk. duhovnega svetnika. Blagosrčnemu in ljudomilemu duhovniku svetila luč!

Irsko misijonišče. Irsko ljudstvo je, kakor znano, po veliki večini globokoverno in vdano katoliški Cerkvi, a vneto tudi za katoliške misijone. V pokrajini Galway bo do ondotni katoliški Irci otvorili misijonsko semenišče za Kitajsko. Potrebno vsoto (čez milijon kron) imajo že zbrano. Za sprejem v to semenišče je oglašanih nad 100 mladih dijakov. Tudi misijonskih sester je dovolj na razpolago. Vredno bi bilo, da bi povsod posnemali to žilavo, vztrajno, čvrsto katoliško ljudstvo.

Sv. oče Benedikt XV. je poslal sredi septembra 130.000 zavojev v Milan ter naročil monakovskemu nunciju, naj sprejme pošiljatev ter da razdeliti med italijanske ujetnike. V vsakem zavoju je bila konzerva z mesom, tablica čokolade in po ena svetinja.

Na Ogrskem. Italijanskih vojnih ujetnikov je bilo posebno veliko na Ogrskem. Ker so med njimi tudi bogoslovci, so jim dali tudi priliko, da so se vpisali na ondotna bogoslovna učilišča. Vseh skupaj je bilo okrog 20 takih visokošolcev.

Veliki boj. Na Ogrskem snujejo frasoni obširne načrte, da bi spravili mladino pod svoje okrilje. V neki židovsko-framasonski okrožnici je zapisano sledeče: »Najvažnejša naloga frasonov je in ostane, da bo mladina v frasonskem duhu vzgojena, kajti kdor ima mladino, ta ima tudi bodočnost.«

Marijine družbe.

Bičovs. Dne 18. avgusta 1918 se je vršil pri nas slovesen shod. Zjutraj ob 8. uri je bila procesija z Najsvetejšim, potem je bila pridiga, ki so jo imeli č. g. dr. Rožman, nato slovesna sv. maša, pri kateri smo imele skupno sv. obhajilo. Popoldne so bile pete litanije, nato govor, pri katerem so nam č. g. dr. Rožman razkladali o velikem pomenu Marijine družbe, o plesu in ponižnosti. Potem je bil skupen sestanek v župnišču, na katerem so nam dali navodila č. g. dr. Rožman in domači voditelj, kakšnega duha je treba družbenicam, in glede vsega, kar ovira in pospešuje razvoj Marijine družbe. Prihitele so tudi Marijine družbe iz St. Janža in St. Ilja.

Leskovec pri Ptuj. Dekliška družba ima redne shode. Kljub temu se pozna vpliv vojske. Pa o tem povsod tožijo. Zato objavljamo raje žalostno-vesel dogodek. Zadnji dan septembra je v Gospodu zaspala pridna 15 letna mladenka Trezika Emeršič iz Vel. Varnice 94. Žalosten dogodek, ker smo izgubili zgledno, nadebudno tovarišico, starši liubeznivo hčerko-edinko, duhovni voditelj ubogljivo ovčico, Bogoljub pa marljivo bralko in naročnico. Vesel pa je ta dogodek za vse, ki smo jo poznali. Trdno namreč upamo, da je bogoljubna Trezika odšla v nebesa k svoji in naši Materi.

Sevnica ob Savi. Izgubili smo pridno Marijino družbenico Julijano Tihole. Bila je veselje svojih staršev in duhovnih pastirjev. Čeravno je imela dolgo pot do cerkve, vendar je z veseljem porabila vsako priložnost ter prihitela k sv. maši. Goreče je prejemala sv. zakramente, zelo pogosto smo jo videli vso ponižno pristopati k božji mizi. Namenjena je bila vstopiti v samostan, a Bog jo je poklical prej k sebi v nebesa. Umrla je prvi petek v mesecu septembru. Ravno na dan svoje smrti je prejela še ljubega Jezusa ter s tem sv. obhajilom sklončala svojo pobožnost devetih prvih petkov v čast Srcu Jezusovemu, katero je opravljala za milost srečne smrti. — Umrla je tudi v cvetju mladosti Anica Grive. Njeno življenje je bilo podobno prvi. Obe, Julijana in Anica, sta bili darovanki Marijini. Spodbudna je bila nje lepa priprava na smrt.

St. Andrež pri Ve'enu. Dne 16. avgusta je mirno v Gospodu zaspala pridna družbenica Marija Brunšek v starosti 22 let. Župnija je ob tej priložnosti zgubila vrlo cerkveno pevko. V bolezni sta bila njena največja tolažba Jezus in Marija. Ko je bila združena v sv. obhajilu s preljubim Jezusom, se ni bala več smrti. Da je bila priljubljena, priča njen sijajni pogreb. V slovo so imeli preč. g. župnik pri odprtem grobu krasen nagovor, nato so ji pevci zapeli

ganljive žalostinke. Skoro vsako oko je postalo rošno.

Sv. Florjan pri Rogatcu. Duhovno življenje v naši župniji se dviguje. Predvsem koraka z lepim zgledom naprej naša deklška Marijina družba. Sedaj šteje skupno 53 članic in 7 kandidatinj; Bogoljubov prihaja med nas 40. — Redni mesečni shodi, skupna sv. obhajila, evharistični, pevski odsek, zlasti pa lep zgled in apostolsko delovanje med tukajšnjim ljudstvom, to je družbino delo.

Pišce. Tukajšnja Marijina družba, ki je že več let spala, je zopet oživila. Vzbudili so jo častiti gospod Franc Toplak, ki so pred kratkim prišli v našo župnijo. Hvala Mariji, da nam je zopet poslala tako vnetega in pobožnega voditelja. Med družbenicami vlada velika radost in veselje. Nič se ne zmenimo za druge, ki nam brusijo v obraz, da smo same take šle v Marijino družbo, za katere fantje ne marajo. Dobro se zavedamo, da nam to govore samo iz zavisti, ker me ne marajo za njihovo posvetno družbo.

Skeđenj pri Trstu. Dne 22. septembra je romala tukajšnja Marijina družba k Materi božji na Repentabor. Lepo število se je tam obhajalo; pevske so pa pele pri sv. maši. Genljivo je bilo gledati hčere pri najboljši Materi, katera jih je gotovo blagoslovila z ljubim Sinom Jezusom.

Iz Loža. Dne 26. septembra je umrla v bolnišnici v Ljubljani Marija Ule, stara 35 let. Revici se je omračil um; lahko rečemo, da je temu kriva vojska. Bila je zvesta članica Marijine družbe, odkar je tukaj ustanovljena (15 let) in večletna naročnica »Bogoljubova«. Pokojnica je bila vzor vsem članicam, posebno v ponižnosti in v pokorščini. Zelo rada je molila in prejemala sv. zakramente. Posebno je častila Mater božjo. Upamo, da jo je Marija presadila v sveti raj iz njenega zares strašnega trpljenja.

Iz Črnege vrha nad Polhovim gradcem. Tukajšnja deklška Mar. družba je imela od 3.—6. novembra duhovne vaje. Vodil jih je č. kapucinski pater Viktorin Fürst. Članice so se govorov in drugih pobožnosti pridno udeleževale, kolikor so jim le dopuščale dane razmere. — Četudi smo visoko v hribih, nam vendar »španska bolezen« ni prizanesla. Lahko se reče, da so bile in so obiskane prav vse hiše v župniji. Mnogokje je komaj eden, da oskrbuje najnujnejše v hlevu in v hiši, dostikrat že sam ves slab; naposled je treba poiskati še tuje pomoči. v 14 dneh (do 8. novembra) je bolezen zahtevala kar 9 mrličev (toliko jih je semtertje komaj celo leto) — 9. t. m. je Mar. družba zgubila vrlo mladenko

Anico Setničar. Tudi tej je »španska« pretrgala nit mladega življenja. Edina tolažba globoko žalujoči zgledni družini je spomin, kako je lepo pripravljena in vsa udana zapustila svet.

Trebnje. Nova bolezen je zahtevala izmed deklet naše družbe doslej tri, med njimi sestra Metko in Amalijo Pekolj. Tisti dan, ko smo pokopali prvo, je umrla druga. Bili sta dve izmed najboljših. Družba se je z lepim novim vencem pogreba častno udeležila. — Kljub takim časom nekatere ne mirujejo prej, da se jim pokažejo vrata. Poleg navadnih, je tudi ta vzrok, da nekatere duha družbenega ne razumevajo, ker pač ne bero ne Bogoljuba in ne drugih dobrih stvari. — Da je pa velika večina v čast župniji, priča najbolj to: V nedeljo, dne 27. oktobra so naša dekleta nabrala za Apostolstvo sv. Cirila in Metoda 2940 K.

Škale pri Velenju. Meseca oktobra so se preselile k svoji nebeški Materi iz naše Marijine družbe tri njene hčerke, vsem priljubljene, 16 letna Frančiška Koren, 19 letna Hermina Ulrih in 20 letna Angela Herzog, vse vnete članice dekliške zveze. Nad vse ganljiva je bila njih potrpežljivost in vdanost v voljo božjo ves čas njihove mučne bolezni. Sosestre so večinoma darovale za nje sv. obhajila.

Slivnica pri Mariboru. Kar zaporedoma so umrle šele v cvetu mladosti tri vzorne Marijine družbenice. Marija Goričan je dalj časa bolehal na neizprosni jetiki, pa trpela je vdano v voljo božjo. Na predvečer praznika Marijinega vnebovzetja jo je Marija povabila s seboj. — Njena sestra Helena je obiskovala samostansko šolo šolskih sester v Mariboru. Napadla jo je »španska« in jo tudi vzela. Iskrena njena želja, da bi bila sprejeta v Marijino družbo, se ji je izpolnila na smrtni postelji pol ure pred smrtjo. Z ganljivo gorečnostjo je pritiskala na svoja usta podobo Brezmadežne. — Isti dan, ko je ta umrla, je bila pokopana županova hčer Julijana Rečnik, vzor Marijinih družbenic in slovenskih deklet sploh. Ko bi imeli tako ženstvo, bi nam ne trebalo gledati z bojaznijo v bodočnost našega naroda.

Št. Peter pri Novem mestu. »Španska« tudi našim družbam ni prizanesla. Fantovski je ugrabila prednika, 18letnega Franceta Dobleharja. Prva žrtev iz mlade mladeniške družbe — prednik. Bog bodi usmiljen sodnik in dober plačnik vrlemu sinu Marijinemu! — Dekliška družba je izgubila dve članici: 19-letno Fr. Terhaj iz Harinjevsi in 36-letno Jožefo Gorenc. Obe zgledni družbenici. Pokojna Gorenc je bila v marsičem duša dru-

žbe. Bila je družbi večkrat prednica, od postanka družbe vedno v predstojništvu ter prednica treznostnega odseka. Tretji red je izgubil z ranjko precejšnjo oporo. Bila je prednica III. reda v domači skupščini in kot taka je delovala tako vneto, ponižno in požrtvovalno, da bi jo lahko pokazali za zgled, češ take so prave hčere sv. Frančiška.

Mirna. Vaš list nas ne omenja cela leta, dasi ima obilo čitateljev in čitateljic tudi pri nas. Dovolite nam danes nekoliko prostora, da postavimo mal spomenik svoji nepozabni Franci, vrli prednici Marijine družbe skozi dolgo vrsto let. Ako je morala kdaj nastopiti, nastopila je neustrašeno, odločno, ne boječa se nikake zamere. Dekleta so jo spoštovala; zato so se je bale ter jo ubogale. Moč ji je dajalo njeno življenje. Ne mraz, ne vročina, ne sneg, ne dež in ne voda, je niso zadržali, da bi ne bila prihajala vsak dan k sv. obhajilu iz daljnega Sela. A kljub temu ni zanemarjala dela, bila zgled najdelavnejšega dekleta. Uživala je spoštovanje cele župnije in sploh vseh; družbi pa je bila središče in mati. A zgrabila jo je »španska« in konec je bilo njene moči in življenja. Na njej se zrcali rek: »Iščite najprej nebeškega kraljestva, drugo vam bo privrženo« ter »moli in delaj«.

Povir, pošta Sežana. Kljub majhnemu številu družabnic, naš je namreč samo 30, delujemo živo in veselo za prosih verskonravnega življenja. Kljub temu, da smo imeli skozi tri leta vedno vojaštvo, so se naša dekleta lepo vedla in neomadeževano ohranila čast družbe. Pa tudi delavne so se izkazale. Priredile smo kljub današnjim žalostnim razmeram dve zabavi. Pa tudi dobička smo imele za že težko pričakovano družbeno zastavo kakor tudi za dobrodelne namene. S tem dopisom vred pošljamo 300 K za dobre namene. Ne spravljamo tega med svet, da bi nas hvalili, ampak zato, da tudi druge vzdramimo in vzpodbudimo ter pokažemo, da ni vse na številu ležeče ampak na kakovosti.

Kolovrat. Tukajšnja Marijina družba je zgubila dne 7. avgusta t. l. eno najboljših članic, Marijo Lavrin. Bila je kot večletna družbena svetovalka vzor Marijine hčere, vnetja za čast Jezusa in Marije, potrpežljiva v dolgem trpljenju.

Ligojna pri Vrhniki. Dne 15. oktobra je po dolgi, mučni bolezni umrla v cvetju mladosti, stara 22 let, Pepca Skrt, članica dekliške Marijine družbe na Vrhniki. Bila je vzor Marijine hčere, zgledno slovensko dekle. Dokler ji je dopuščalo zdravje, je redno prihajala k mesečnim shodom in pristopala je pogostoma k Gospodovi mizi, dasi je imela uro

roda do župne cerkve. Bila je vnetja pevka domačega dekliškega pevskega zbora in zvesta sodelavka pri društvenih prireditvah. To je bilo edino veselje njenega skozinskož poštenega dekliškega življenja. Kakršno življenje, taka je bila tudi njena smrt. Njene tovarišice družbenice, ki so klečale okoli postelje umirajoče, so ji morale v slovo zapeti Marijine pesmi, ki jih je sama tolikokrat najraje prepevala v svojem življenju, in njena zadnja želja par hipov pred smrtjo je bila, da so ji pomogle dvigniti se na kolena, da je kleče pri polni zavesti z rožnim vencem v rokah izročila svojo lepo dušo v roke nebeškemu ženinu.

V Gradcu je 22. oktobra t. l. umrla v 20. letu svoje starosti vzgledna Marijina družbenica Amalija Onič, doma iz župnije Črešnjevce pri Slov. Bistrici. Njeni skrbni starši so jo pred poldrugim letom poslali v Gradec, v dobro slovensko družino vrtnarja Knafeljca, da bi se tukaj kaj več naučila in še bolj, da bi lažje ostala čista lilijska. Ta njih želja se je tudi izpolnila. Amalija je vedno lepše napredovala v nedolžnosti, bogoljubnosti, ponižnosti, pokorščini, delavnosti; bila je res vsa za delo in vsa za molitev obenem. Posebno za apostolsko delo se je navduševala in se je z branjem dobrih knjig skrbno pripravljala, da bi mogla pozneje tudi v domači župniji pridobiti mnogo tovarišic za lepo življenje, za Marijino družbo in Marijine čednosti. Toda božji Vrtnar jo je nenadoma, takorekoč z dela na vrtu, presadil na svoj nebeški vrt; tam bo s svojo gorečo priprošnjo gotovo še več dušic potegnili k Jezusu in Mariji.

Selnica ob Dravi. Dne 25. oktobra je po zelo kratki, mukepolni bolezni preminula nad vse vzorna, pridna, poštena, blaga Marijina hčerka, Katka Pipuš, po domače »Blečičeva«, v 24. letu svoje mladostne starosti. Ni je bilo deklice boljše od nje! Vedno vesele naravi, je bila pravi vzor Marijine družabnice, ki je z veseljem opravljala vsepovsod dolžnosti svojega stanu.

SPOMINJAJTE SE UMRLIH!

Franc Doblehar, St. Peter p. Novem mestu.
 Frančiška Torkaj, St. Peter p. Nov. mestu.
 Klara Teran, Tržič.
 Marija Kalan, Tržič.
 Marija Pokovc, Tržič.
 Marija Bizjak, Skorno.
 Neža Uhan, Dol. Ponikve.
 Terezija Saje, Kal-Prečina.
 Angela Žitnik, Marinčnavas.
 Ana Konda, Semič.
 Neža Vidmar, Semič.
 Elizabeta Adlešič, Semič.

Jožefa Koprivec, St. Vid p. Zatičini.
 Antonija Koleša, St. Vid p. Zatičini.
 Ivanka Mlakar, Celje.
 Elizabeta Hrašnan, Celje.
 Marija Škoporc, St. Vid p. Zatičini.

V MOLITEV SE PRIPOROČAJO:

Marijina družabnica za vredno prejemanje sv. zakramentov in za potrpežljivost. — Neka oseba za stanovitnost v dobrem, za medsebojno ljubezen v družini, za vredno prejemanje sv. zakramentov in za dušni mir. — Neki mladenič za stanovitnost in prav posebno v sveti čistosti. — Neka oseba, da bi dosegla pravi poklic in za srečno vrnitev brata-vojaka. — Neka oseba za stanovitnost v dobrem, za vredno prejemanje sv. zakramentov, srečno zadnjo uro in srečno vrnitev brata-vojaka. — Marijina družabnica za občevanje z ljudmi po božji volji in za preskrbo v gmotnem oziru. — Neka oseba, vdana nagli jezi in drugim strastem, za potrpežljivost in dar strahu božjega. — Neka pijančevanju in drugim pregreham vdana oseba za spreobrnjenje. — Sestri Marija in Jožefa Hrabar v hudi stiski dušne in telesne bolezni. — Marijina hči njene s težkimi križi obložene domače za vdanost v neskončno previdnost božjo. — Vse še ne uslišane prošnje.

ZAHVALE.

Zahvaljujejo se: Terezija Dremelj iz Leskovca pri Višnjigori žalostni Materi božji in sv. Jožefu za pomoč v dušni in telesni sili. — M. Vidmar sv. Antonu Pad. za večkratno uslišanje. — Neka družina presv. Srcu Jezusovemu, Materi božji in sv. Antonu za uslišano prošnjo. — M. Marolt, Materi božji za njeno varstvo. — M. P. žalostni Materi božji za varstvo njegovih sinov-vojakov. — M. K. presv. Srcu Jezusovemu, lurski Materi božji, sv. Jožefu, sv. Ani, bl. Margareti Alakok, bl. Angeli ter sv. Antonu za zboljšano zdravje ter da je na priprošnjo lurske Matere božje po 13 mesecih slepote zopet zadobil vid.

Zahvaljujejo se: T. H. Materi božji za večkrat uslišane prošnje. — E. H. sv. Antonu Pad. za rešitev iz hude stiske. — Marijina hči Materi božji in sv. Antonu za uslišano prošnjo. — Marijina družabnica Mariji Pomočnici in sv. Jožefu za zboljšano zdravje. — Liza Koser Materi božji za zdravje. — O. K. presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu za pomoč v hudi sili. — Neka oseba presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu in sv. Jožefu za večkratno uslišanje. — Brigita Muhič presv. Srcu Jezusovemu, svetogorski Materi božji in sv. Antonu Pad. za

večkratno odvrnitev nesreče pri živini in za razne druge uslišane prošnje. — Marijina družabnica Materi božji Pompejski in sv. Antonu Pad. za zboljšanje sestrinega zdravja in za vrnitev brata-vojaka. — Katarina Kunst presv. Srcu Jezusovemu, Mariji Pomočnici, Sv. Duhu, sv. Francišku, sv. Antonu, sv. Elizabeti in sv. Karolu za ozdravljenje svojih otrok.

Darovi.

Upravništvu »Domoljuba« so od 1. do 31. oktobra došli darovi:

Za Kruh sv. Antona: Jakob Jenko, Reteče, 10 K; »Vaa« 10 K; Neimenovana iz Čepovana 10 K; J. Vurkec, št. Vid na Planini, 115 K; Jožefa Žibert, št. Vid na Planini, 10 K; Ana Golobič, Semič, 3 K; zapuščina Marj. Cimerman, Mirna, 10 K; M. Praprotnik, Solčava, 4 K; Neimenovana iz Gorič, 20 K.

Za Vincencijev dom: Ivana Primožič, Šmartno, 15 K; Ana Vogrinec, Brežice, 10 K; Marijina družba, Povir, 50 K.

Za Apostolstvo sv. Cirila in Metoda: Janez Avber, Gor. Globodol, 25 K; Ana in Marija Avber, Gor. Globodol, vsaka po 25 K; Neimenovana iz Mozirja 50 K; Anton Zorman, Praprotnapolica, 50 K; Marijina družba, Povir, 50 K.

Za Vincencijev Patronat: Avber Janez, Gor. Globodol, 25 K.

Za misijone: Neimenovana oseba 30 K; Marija Orel, Povir, 10 K; Franciška Kos, Črni vrh, 5 K; Neža Simonič, Semič, 10 K; Neimenovana iz Semiča 3 K 50 vin.; Neimenovana iz Šmarjete na Dol., 70 K.

Za odkup poganskih otrok: Neimenovana oseba (na ime: Rožalija) 20 K; Marija Hegler, Mirnapec (na ime: Barbara) 30 K; Neža Vidmar, Semič, 24 K; Ana Kambič, Semič (za dečka in deklico na ime: Ivan in Marija) 60 K; Marijina družba, Povir, 50 K; Neimenovana iz Smlednika (za pet otrok na ime: Ana, Janez, Luka, Francisek, Valentin) 100 K.

Za balkanske misijone: Marijina družba, Brežice, 12 K; Anton Stare, kaplan, Mirnapec (zbirka), 49 K.

Za afrikanke misijone: Mladeniska Marijina družba, Trboje, 17 K 80 vin.; Neimenovana oseba iz Stanjela, 20 K; zapuščina Marj. Cimerman, Mirna, 20 K; Neimenovana iz št. Jurija ob Taboru 40 K.

Za najpotrebnejše misijone: Marija Rijavec, Osek, 20 K; Neimenovana, Vavčjavas, 50 K.

Za bosenske misijone: Zapuščina Marj. Cimerman, Mirna, 20 K; zapuščina Eme Skale, Šmarje pri Jelšah, 10 K.

Za bolgarske misijone: Zapuščina Marj. Cimerman, Mirna, 20 K.

Za oslepele vojake: Gospe Marout, Čepin in Modic 30 K; Ivan Cerar, nadučitelj, in Minka Vilfan, Črnuče, vsak po 20 K; Ana Simnovič 50 K; Dragica Kepa, Vir, 15 K; obitelj Vale in Bon, Rakka-št. Jernej, Dol., 100 K; dekliška Marijina družba, Šmartno pri Litiji, 257 K 30 vin.; C. Menardi 100 K; Lovrenc Marolt, Studenice pri Mariboru, 30 K 50 vin.; S. Zinauer, Sv. Jakob v Slov. goricah (zbirka) 20 K.

Za Armado sv. Križa: Marija Kramar, Griže, 20 K.

Za Krekov dom: Jožef Pravhar, župnik, Loški potok, mesto venca na grob ž. kanonika M. Erzarja, 20 K; Marijina družba, Povir, 50 K.

Za Dejanje sv. Detinstva: Duhovnjaki Sedlo 10 K; Marijina družba, Povir, 50 K.

Za Misijonsko mašno zvezo: Anton Zorman, Praprotnapolica, 100 K; Franciška Vrtačnik, Zalec, 30 K; Franciška Vidmar, Idrija, 50 K.

Za Misijonišče: Anton Zorman, Praprotnapolica, 100 K; Marijina družba, Povir, 50 K; Janez Sojer, Dob pri Domžalah, 100 K; Valentin in Ana Rožočnik, Šmartno nad Mozirjem, 400 K.

Za Klaverjevo družbo: Anton Zorman, Praprotnapolica, 50 K.

Za Bratovščino presv. Reš. Telesa: župni urad Lucine (zbirka za l. 1918) 71 K.

Za društvo »Dobrodelnost«: Lovrenc Marolt, Studenice pri Mariboru, 30 K.

Za cerkev na Sv. Gori: Marija Rijavec, Osek, 40 K.

Za cerkev na Sv. Višarjah: Jožef Božič, cestar, Podkraj, 100 K.

Drugi darovi:

Za »Dejanje sv. Detinstva« so poslali č. gg. voditelji (do 20. novembra t. l.): Janez Kete, mestni kaplan šentpeterski v Ljubljani (2. zbirka) 80 kron; Matija Škerbec, katehet na pripravniški vadnici v Ljubljani 175.80 K; Jernej Kovič, adm. na Polšniku (4. zbirka) 24.50 K; Iga. Breitenberger, kaplan v Spodnji Idriji 100 K; Viktor Čadež, kaplan v Trzinu, 227 K; Iga. Obrstar, ekspozit, Zdihovo, 24.38 K; Fr. Urbanec, katehet v Litiji, 50 K; Fr. Rampe, kaplan, Kamnica pri Mariboru, 100 K; Janko Borštnar, župnik, Sv. Gora pri Litiji, zbirka 22.86 K; lastni dar 100 K; Jak. Fatur, adm. v Radovljici, 25 K; mestni župni urad Novomesto 5 K 20 vin.; uprava »Bogoljuba«, razni darovalci, 333 kron; Kat. Starman, Preska, 10 K.

Za odkup poganskih otrok: Neimenovana, Dobrava pri Kropi, 240 K za odkup štirih zamorčkov: Mihael, Francisek Pavlanski, Barbara in Ivanka. — Ivan Dolšak za odkup zamorčka na ime Ivan 50 kron.

Darovi za »Vincencijev dom«. Neimenovana, Celje, 5 K; Tomšič Anton, Gor. Podpoljane, 20 K; Mayr Ana, Kranj, 2 K; Matoz Magdalena, Šmartno pri Litiji, 10 K; Tomažević Neža, Kranj, 10 K; Javornik Marija, Cirkovec, 20 K; Karlin Marija, Virje, 5 K; zbirka Jerman Ivan, Trsek, 25 K; neimenovana po g. Tumpeju, 160 K; Kravec Marija, Moravče, 5 K; neimenovana, Ljubljana, 5 K; neimenovana po g. Floranu, Ljubljana, 5 K; župni urad Zalilog 100 K; neimenovana, Ljubljana, 2 K; zbirka Andrej Dolinar (Mina König 6 K), Škofja Loka, 11 K; Zontar Josip, cand. phil., Krani, 5 K; Čopar Anton, Vel. Kostreznica, 20 K; Čopar Alojzij, Vel. Kostreznica, 10 K; Pelc Janko, pos. načelnik, Police pri Radgoni, 10 K; Marinšek Katarina, Šmihel, 5 K; Peček Katarina, Dramlje, 10 K; Penko Marija, Slavina, 10 K; Netež Ivan, Sv. Jurij ob Taboru, 20 K; Tovornik Julijana, Laškava, 20 K; župni urad Jezica 111 K; Snaj Jožefa, Jezica, 2 K; Čolc Ana, Koritnica, 50 K; Bonač Marija, Bezuljak, 30 K 30 vin.; družina Hrašnik, Topolšica, 24 K; neimenovana 10 K; Sacer Lucija 1 K; neimenovana, Ljubljana, 2 K; zbirka pri Sv. Križu, Slatina, 305 K; zbirka Sinišoj Lucija, Hudajužna, 93 K 85 vin.; Dovžan Marijana, Dolina, 10 kron; Hladnik Marija, Krnice, 30 K; Kumer Marija, Vran'ko, 74 K; Režun Terezija, št. Gothart, 103 K 80 vin.; zbirka Vavtovec Ursula, Kozjane, 44 K;

zbirka Plaskan Franciška, Paška vas, 50 K; zbirka Pavlac Marija, šivilja, Loke-St. Vid na Planini, 130 K; Makovec Ana, Brezovica, 20 K; Stok Ivan, Povir, 19 K; zbirka Primošič Terezija, Maševrh, 150 K; zbirka Lucija Verdnik, Loznica (družina Verdnik 200 K), 208 K; zbirka vodopivec Ana, Barkovlje, 38 K; Pompe Marija, Sevnica, 4 K; Koren Josip, Bernetič, 4 K; Vunček Katarina, Pecača, 7 K; Bizjak Josipina, Cerkno, 5 K; Cerar Anton, kaplan, Brezovica, 33 K 20 vin.; Kemr Fran, župnik, Marezge, 8 K; Gorican Antonija, Ljubljana, 60 K; Valentin Tomazič, Radgona, 10 K; Jug Vinko, Vinarje, 10 K; kat. slov. izobraževalno društvo sv. Gregor-Ortenek 1000 K; Pogačnik Julijana, zbirka, Kuda, 32 K; nabiralka iz St. Jurija ob južni železnici 244 K; nabiralka od Sv. Eme 65 K; neimenovana, Celje, 35 K; zbirka Sv. Jožef nad Celjem 195 K; Kukovič Marija, Loče-Sv. Duh, 10 K; Bešter Ivar, dekan, Postojna, 40 K; Mrak Ivanka, Bača, 71 K; Rozar Katarina, Dramlje, 4 K; Barbara Obreza, Sv. Jurij ob juž. žel., 31 K; Škamlec O., župnik, Sv. Andraž, 20 K; Štepan Katarina, Porečava, 10 K; neimenovana po g. Alojziju Nastran, 20 K; Novak Marjeta, Moste, 2 K; župniški urad Budanje 106 K 40 vin.; zbirka Podpečan Marija, Gradec, deželna bolnica, 140 K 35 vin.; žgave, Gradišče pri Vipavi, 20 K; Volavčnik Marija, Proboj, 15 K; Miklavčič Franciška, Poljane nad Škofjo Loko, 15 K; Peterceli Lucija, Cerkno, 40 K; Lenarčič Franc, Vnanje gorice, 20 kron; Dernovšek Marijana, Repnje, 5 K; Peterman Josip, župnik na Otoku, 2 K; Benedek Jera, Strmica, 10 K; Marijina družba Dramlje, 33 K; Ostrež Jera, Gotavljje, 51 K; Berthold Kristina, učiteljica, Pilštajn, 4 K; Centrih Valentin in Ana, Mane, 50 K; umrla Marija Bojinc, Mane, 100 K; Korošec Franc, Mlače, 22 K; Solar Antonija, Kamnagorica, 5 K; Adamič, Ponikve, 53 K; Marijina družba Janče 220 K; Ropaž Marija, Loče, 10 kron; Kranjc Marijeta, Trnovlje, 35 K; Dobrave Marija, Radeče pri Zid. mostu, 10 K; Stante Neža, Vrbovo, 10 K; Zemljič Terezija, Črešnjevec, 40 K; Sore Helena, Šmartin pri Slov. gradu, 15 K; Funda Marija, Grabovo, 40 K 40 vin.; družini škrinjar in Fernat, Povir, 6 K; Pišot Ivan, župnik, Bukovo, 20 K; Oštr Uršula, Venise, 40 K; Drinkovič Franca, Jelša, 20 K; Zakoske Julijana, zbirka, St. Vid pri Planini, 60 K; Silvester Franc, Vinava, 20 K; Vešnar Jera, zbirka, Pohorje, 27 K; Rozalija Špiar, zbirka, Zdele, 104 K; Ščler Jožefa, Novavna, 16 K; Novina Marija, Podhosta, 4 K 30 vin.; Jeraj Katarina, Dobruša, 25 K; Flakus Elizabeta, Gor. v. Kungota, 10 K; Bratanič Jelica, Jelša, 50 K; Kap Franca, Našovce, 46 K 50 vin.; Jurman Ivo, v. Jurij, 70 K; Borovničar Anton, Rakovec, 40 K; Lovrečič Elizabeta, Bisk. 20 K; Bavčič T., zbirka, logje, 21 K 40 vin.; zbirka iz Trbovelj 230 kron.

Za »Dobročelnost«. Schwer Martin, Sansbor, 4 K; Kavčič Marija, Podlomek, 20 K; Milharčič Anka, Selca, 4 K; Kurinčič Janez, kurat, Žiče, 4 K; Kvarč Franc, župnik, Kubeč, 3 K; Vilfan Andrej, hčnica, 24 K; Pifšar Anton, Dražgoše, 4 K; Arko Michael, dekan, Idrija, 4 K; Pavel Alfonz, Poterna, 4 K; Urdih Amalija, Podbreg, 5 K; Svete Terezija, župnik, 3 K; zbirka A. Selen, kpl., Vrhnika, 20 K; Ernestek E., profesor, 4 K; Jeraš Janez, post. oster, Dobje, 25 K; Bralno društvo Braslovče 11 K 50 vin.; Urdih Amalija, St. Vid pri Vipavi, 4 K; Kuk Katarina, Polubina, 5 K; Kuk Ivan vojak, Polubina, 5 K; Kandež Marija, Kranj, 10 K; neimenovana iz Sostrega pri Ljubljani 30 K; Punt Franc, Sp. Hudinja, 10 K; Brezovar Ivan, duhovnik, Šmartno pri Litiji, 10 K; Klavara Josipina,

Šmartno pri Litiji, 10 K; Lichtenurnična Marijina družba ob priliki izleta v Mekinje, 20 K; knezoškopski ormanarjat ljubljanski 510 K; winter ana, Tržič, 10 K; neimenovana, St. Vid pri Vipavi, 10 K; neimenovana St. Vid pri Vipavi 10 K; ravun Michael, Naklo, 25 K; Rajčer Josip, Čušperk, 4 K; Prva zavarovalnica za vojaške službe v Ljubljani 13 K 80 vin.; Anobiehar Karolina, Novo mesto, 3 K; Učepok Jožef, župnik, Ovsiše, 20 K; Papež Anton, Vrpolje, 12 K; Orom Ivana, Vrhnika, 10 K.

Za »Aposolsivo sv. Cirila in Metoda«. Zupnija Tržič 200 K.

Za najpotrebnejše misijone. Zupnija Tržič 200 K; Umek Marija, Trbovlje, 10 K.

Za »Dejanje sv. Delistinva« so poslali č. g. voditelji od 12. septembra: Ant. Tomej, župnik, Črnuče, 25 K; Franc Vavpetič, kpl., v St. Vidu n. Ljubli., 350 K; Ivan Noč, adm. v Šmarju, 30 K 34 vin.; Andr. Stare, kpl., Murnopeč, 50 K; svetnik Fr. Ferjančič, žpk., Mavčiče, 105 K; Ivan Platisa, kpl. v Šmarju, 90 K; Ferd. Prebil, kpl. v Kranju, 60 K (dekliška šola) in 72 K (Primskovo); Ludv. Lederhas, katehet na znanji uršulinski šoli v Škociji Loki (5. zbirka), 250 K; Mat. Ječjek, žpk., Begunje pri Cerknici, 85 K; Viktor Turk, bivši kpl. v Gorah, 80 K; Ivan Štrukelj, žpk., Zgor. Tuhinj 48 K 22 vin.; Ivan Dežela, bivši kpl. v Predvoru, 130 K; Karel Sparhak, kpl. na Bledu (2. zbirka), 69 K; svetnik J. Eppich, žpk., Stara Cerkev, 42 K; J. Podpečan (zbirka učenke Mar. Suč) 25 K; Andrej Šavli, kpl. v Mokronogu, 10 K; Jos. Stupica, kpl. v Trebnjem (zbirka šole), 200 K; iz Mokronoga zbirka otrok (čisti donesek tombole) 31 K; č. g. A. Hafner (2. donesek) iz Žužemberka 3 K.

Za »Dejanje sv. Delistinva« so poslali č. g.: Janez Gnjezd, župnik, Vel. Dolina, 10 K; Val. Zupančič, spiritual v Ljubljani (uršulinske notr. šole), 93 K; P. Matevž Vidmar, katehet na dekl. osmeravrednici v Lichtenurničnem zavodu v Ljubljani, 75 K 34 vin.; svetnik Jan. Oblak, župnik na Bledu, 3 K 28 vin.; katehet in opat J. Smrekar v Ljubljani 25 K; Janez Strekelj, bivši kaplan v Kostanjevici, 33 K (II. zbirka); dekliška zveza v Sevnici po č. g. kaplanu Fr. Rampré 38 K; Jan. Hutter, prof. v Celovcu, 10 K; Jernej Kovič, administrator, Poljsnik, 24 K 50 vin.; Ign. Breitenberger, kaplan, Spodnja Idrija, 170 K; Viktor Čadež, kaplan v Trzinu, 227 K.

Za misijone: Dekliška zveza Sevnica 117 K; Neimenovana, Črnuče, 100 K; Neimenovana 50 K.

Za odkup poganskih otrok: Po Andreju Tumpelj, C. M., Ljubljana (ime Terezija), 60 K.

Za afrikanske misijone: Elznik Jožefa, Schloßberg, 25 K.

Za najpotrebnejše misijone: Bužga Jožefa, Mirna peč, 3 K 40 vin.; Gatrša Uršula, 2 K.

Za »Dobročelnost«. Kontelj Antonija, Landol, 10 K; Jaklič Franc, Sodražica, 100 K; darilo igralke izobraževalnega društva v Dolu pri Ljubljani, 200 kron; Kokalj Marija, Jarše, 10 K; Markež Alojzij, Zavod sv. Stanislava, 10 K; Repolusk Friderik, župnik, St. Vid nad Valdekom, 5 K; Dekleva Josip, Brežca, 50 K; Prva zavarovalnica za vojaške službe v Ljubljani 4 K 60 vin.; Kvančnik Janez, Borovlje, 5 K; A. M. pošilja po župnem uradu Gorenca pri Rudj 40 K; Zavodnik Margareta, Žužemberk, 19 K; neimenovana oseba po gđe. Štupoi 100 K; neimenovana 20 K; Kristina Cobelj, Kapela, 20 K; Špenko Marija, Ljubljana, 34 K; neimenovana iz Sostrega 58 K 30 vin.; Müller Marija, Dunaj, 5 K; Loštin Ivan, kurat, Ubelsko, 25 K; Bezla Jerica, Ljubljana, 10 K; Ugovšek Rozalija, Sv. Francišek v Sav. dol., 5 K; neimenovana družab-

nica Lichtenturnske Marijine družbe, Ljubljana, 20 K.

Za odkup poganskih otrok: Po g. Viktorju Švigelj, Bloke (ime Terezija), 30 K in dečkov (ime Francisek in Anton), 60 K.

Za škofijsko društvo za varstvo sirot so pri »Dobrodelnosti« plačali članarino sledeči: Senekar Marija, Sv. Benedikt v Slov. goricah, 200 K; Kušar Marija, Reteče, 10 K; Škofic Marija, Reteče, 10 K; dekliska Marijina družba, Reteče, 10 K; darovi župljanov iz Reteče 95 K; dr. Janko Brejc, Hirt na Koroskem, 100 K; Uler Ivana, št. Vid pri Vipavi, 10 K; Zevnik Josip, župnik (ustanovni član), Čemšenik, 200 K; zbirka župljanov v Čemšeniku, 50 K; Vincencijeva konferenca na Jesenicah 215 K; Repolusk Friderik, župnik, št. Vid nad Valdekom, 30 kron; Marijina družba, Krka, 80 K; po g. Tumpeju 10 K; Josip Cuderman, žup. uprav., št. Lambert, 10 K; Ana Hirschmann, voditeljica, št. Lambert, 10 K; Ana Vidmar 10 K; Matija Vidmar 10 K; Marija Vidmar 10 K; Franca Vozelj 10 K; župnija št. Lambert 50 K; **Marijina družba v Lichtenturnu** 200 K; župnija Ovsice 3 K 80 vin.; župnija Boh. Srednja vas 164 K; **Marijina družba Bohinjska Srednja vas** 200 K; vikar Škerbec, zbirka, 322 K 13 vin.; po presvetl. knezoškofu dr. A. B. Jegliču 1050 K; župnija Begunje pri Cerknici 20 K; župnija Vrh p. Sv. Treh kraljih 8 K 50 vin.; **Katol. izobraževalno društvo Smlednik** 200 K; župnija Kokra 6 K; dr. Marinko, prof. v pok., 200 K; župnija Sorica 20 K; župnija Sv. Osvald 14 K; Tesnar Franc, Ljubljana, Strelška ulica, 10 K; župnija Krka, 100 K; Karl Supin, župnik, Sp. Idrija, 200 K; župnija Sp. Idrija, 70 K; župnija Stopiče 30 K; župnija Zavrca 100 K.

LISTNICA UREDNIŠTVA.

Naročniki z Notranjskega in Primorskega naj sporoče, kadar bodo prejeli to številko, če 11. številke niso prejeli.

Tabor »Svete vojske«, v zadnji številki Bogoljuba napovedan za v nedeljo 24. novembra, se je moral preložiti. Takrat, ko smo ga odložili, se je splošno še mislilo, da se bo vojaštvo s fronte še vedno vračalo preko naše dežele in da bo zaradi tega ves drug osebni promet nemogoč. No, vojaštvo se je po večini že vrnilo in promet je odprt; a naj se prej domovina malo pomiri od krvave vojske, potem šele se prične naša mirna »sveta vojska«. Ker se v Bogoljubu preložitve ni mogla naznaniti, naznanila se je po drugih časnikih. Menda ni kdo zaradi tega zastoj v Ljubljano hodil. Vsi tisti, ki so pa mislili priti, naj pridejo takrat, kadar se tabor snide!

NAZNANILO UPRAVNIŠTVA.

Naročnina za posamezne naročnike je za leto 1919. zvišana na 5 kron. Znižana naročnina znaša odslej po 4 K 80 vin.

pri skupnem odjemu od 50 do 100 izvodov, pri skupni naročbi nad 100 izvodov pa po 4 K 60 vin. za izvod. Določena pa je samo za one naročnike, katerim se pošilja »Bogoljub« v zavojih s spremnico, ker pri takih se nekaj malega prihrani pri poštnini, prejemnik pa ima nekaj stroškov. Vs drugi morajo plačati po 5 K izvod. — Za pošiljatev naročnine smo Vam priložili položnice. Prejme jo vsak, kdor prejema »Bogoljuba« naravnost na svoj naslov po pošti. Drugi položnic ne potrebujejo, ker plačujejo naročnino pri svojih domačih poverjenikih. Položnice naj se poslužijo vsaki čim prej, ker so veljavne menda samo še do novega leta. Poleg naslova naj dosedanj naročniki zapišejo besedico »star«; to pa samo taki, ki so že letos dobivali »Bogoljuba« naravnost na svoj naslov po pošti. Vsak naj torej zapiše na srednji del natančen svoj naslov in ne naslova našega upravnistva, ki je itak natisnjen na vsaki položnici. Če je treba na naslovu kaj popraviti, naj se to zapiše na drugi strani srednjega dela položnice. Denar z izpolnjeno položnico naj se odda vselej na tisti pošti, na kateri se list prejema, ne na kaki drugi, ker sicer lahko nastane pri upravnistvu neljuba pomota. — Končno omenjamo še to, naj se po »Bogoljubovih« položnicah pošilja naročnina edino samo za »Bogoljuba«. Vsak znesek, ki ga prejmemo po teh položnicah, bomo porabili za naročnino »Bogoljuba«. Darov, plačil za knjige, naročnine za kake druge časopise ne sprejemamo po teh položnicah. O tem smo pisali že večkrat, a se nam še vedno pošiljajo po »Bogoljubovih« položnicah zneski, ki ne spadajo k naročnini za »Bogoljuba«.

Pri vsaki spremembi naslova se mora poleg novega sporočiti tudi stari naslov, pod katerim se je časopis pošiljal dosedaj. Kdor želi »Bogoljuba« prejemati pri poverjeniku (župnem uradu, kaplaniji, društvu itd.), naj to pove tam, pa ne pri nas v Ljubljani; ako ga je doslej prejemal naravnost na svoj naslov, pa ga ne želi več tako prejemati, naj nam vrne prvo številko, ker jo bo dobil itak po poverjeniku. Vsi dopisi, vprašanja, nasveti itd. naj se pošiljajo uredništvu, naročnina, reklamacije in prememba naslova pa upravnistvu; vse pa naj bo jasno, kratko in razloženo.

Glasilo Misijonske zveze.

Misijonsko delo med gobavci.

(Konec.)

Bilo je v bolnišnici za gobave na rajskem otoku Ceylonu. Mladenič — žrtev gobave bolezni — je ležal na smrtni opstelji. Obišče ga misijonar P. Tarnemude in ga sočutno vpraša:

»Ali veliko trpiš?«

»Ne, oče, kmalu bo prenehalo!«

»Ali rad umrješ?«

»Da, saj bom Boga gledal.«

Da, za te mučence je smrt že davno izgubila svoje želo. Le po nebesih hrepenijo, grešiti že ne znajo več.

Isti misijonar je bil nekega dne poklican k gobavi bolnici, da ji podeli sv. poslednje olje. Bolnica je ležala v zadnjih zdihih in njene besede so bile le tiho hropenje. Tako globoko se je moral k njej skloniti, da je mogel razumeti njeno spoved, da se je bolnice skoro dotikal. Na tem živem mrliču je duhovnik komaj našel mesto, katero je mogel maziliti s sv. oljem, a v njem tako lepo, čisto dušo, tako vdanost v voljo božjo, da je bil skoro do solz ginjen.

V neki bolnišnici za gobave v Indiji je umrla stara ženska. Ko je prišla v bolnišnico, je imela vse telo pokrito z majhnimi ranami in noga je bila vsa živa črvov. Sestre so ji stregle z vso ljubeznijo in ji skušale olajšati njene bolečine. Toda bolezen je postajala vedno hujša. Male rane so postale silno ostudne in iz njih je izhajal strašen smrad. V teh hudih dneh trpljenja in bolečin je presrečna z veliko pobožnostjo prejela sveti krst. Ko jo je sestra vprašala,

kako se počuti, je slepa revica tiho odgovorila: »Sem zadovoljna!« In s težavo je še pristavila: »Ve redovnice iz Evrope, ve ste tako dobre, ve govorite z nami, ve pridete k nam, ko vas kličemo, med tem ko se naši očetje, matere, bratje in sestre s studom obračajo od nas. Mama, Jezus ti bo povrnil!« Besede: Jezus ti bo povrnil, so sestro globoko ganile. »O kako bo molila v nebesih za nas!« tako zaključuje sestra veselo poročilo o lepi smrti »ljube starke«, kakor so revico v bolnišnici klicali.

Lepa so poročila redemptorista P. Kronenburga iz življenja gobavcev v nizozemski Gūjani (Južna Amerika).

»V spremstvu dveh sestra smo obiskali bolnike. Narava se upira, se zgraža, ko vidi pokvečena bitja, o katerih bi človek rekel, da živijo le zato, da trpe. Videli smo take, katerim so odpadli prsti, katerim je od rok ostal le mal del, drugim so noge do polovice odgnile, pri drugih zopet je bil obraz ves razjeden ali pa pokrit z ranami.

»In vendar — kaka veselost pri vseh teh nesrečnežih! Pokazali so se pri oknih svojih stanovanj ali so stali pred vrati in prijazno pozdravljali: »Dober dan, pater!« In na stud vzbujajočih obrazih se je videlo lahko smehljanje.

»Videli smo revnega osemnajst ali devetnajst let starega zamorca, kateremu je bolezen razjedla spodnjo ustnico in spodnjo čeljust, in vendar je vsakemu zatrjeval,

da je srečen. Vprašal ga je judovski zdravnik, če je zadovoljen.

»O vesel sem kakor kralj!« je odgovoril.

»In čuli smo tudi petje. Z raskavimi hreščečimi glasovi so peli možje pesem o nebesih. Da, pesem o nebesih, ta izraža vse njihovo upanje, je vzrok njihovega veselja in njihove nadčloveške potrpežljivosti. Solze so nam prišle v oči, solze pomilovanja in vendar tudi zahvale. Tu smo videli uresničeno, kar more človek komaj misliti: Veselost v najstrašnejšem trpljenju, zadovoljnost v največji bedi.

»To napravi katoliška vera po svojih duhovnikih in po svojih angelih ljubezni.«

Pač krasno plačilo čaka te angele ljubezni, ki se popolnoma žrtvujejo najrevnejšim izmed revnih, najnesrečnejšim izmed nesrečnih. O kako bodo srečni, ko jih bo sodnji dan. Gospod poklical: »Pridite, oblagodarjeni mojega Očeta! zavzemite kraljestvo, katero vam je pripravljeno od začetka sveta. Zakaj lačen sem bil, in ste mi dali jesti; žejen sem bil, in ste mi dali piti; tujec sem bil, in ste me pod streho vzeli; nag sem bil in ste me oblekli; bolan sem bil in ste me oblekli; bolan sem bil in ste me obiskali.« (Mat. 25, 34—36.)

Pa tudi tistim bo Gospod pripravil ve-

liko veselje v svojem kraljestvu, ki z molitvijo in darovi podpirajo misijone. Da morejo misijonarji in misijonske sestre tako požrtvovalno delovati, potrebujejo pomoči od zgoraj in to jim lahko izprosimo z molitvijo; potrebujejo pa tudi časnih darov, da morejo skrbeti za uboge, zapuščene reveže. Zato bodimo usmiljeni do nesrečnih poganov in bomo po obljubi Gospodovi usmiljenje dosegli. Mi smo po božji dobrotljivosti tako srečni, da smo od prvih dni svojega rojstva udje svete katoliške Cerkve in vzgojeni in poučeni v sveti veri. Kako neprecenljiva dobrota je prava vera, smo mogli iz povedanega nrecej jasno spoznati. Hvaležnost za to veliko dobroto izkazujmo Bogu na ta način, da z molitvijo in miloščino podpiramo misijone. Bogu bo ta naša zahvala, delo ljubezni do bližnjega, zelo všeč. »Delajte dobro in vaše plačilo bo veliko in otroci Najvišjega boste,« govori Zveličar. »Bodite usmiljeni, kakor je vaš Oče usmiljen!« Morda nas bo vkljub temu, da bomo delali dobro, preganjala nesreča, ne bo blagoslova pri našem delu; pa zaupajmo da nam bo pravični Bog, ki ne ostane dolžan za nobeno dobro delo, na drugem svetu tem bolj bogato povrnil. »Srečen boš, kajti povrnilo se ti bo ob vstajenju pravičnih.« (Luk. 14, 14.)

Misijonski koledar

razširja veliko misijonsko misel, misel pokristjanjenja celega sveta. Vzvišenejši misli za kristjana ni, kakor kako bi se pokristjanil ves svet. Zato širite najvzvišenejšo misel krščansko, če skrbite, da Misijonski koledar pride kolikor mogoče mnogim v roke. — Prav je, če nabirate naročnike nanj, še preden ga dobite v roke. Potem sporočite v Ljubljano Misijonski zvezi, koliko ga želite in se napravi takoj primerno velik zavoj, ki se Vam pošlje. Zaenkrat pošta zavojev še ne sprejema; a kmalu se ima promet odpreti in

tedaj dobite zavoj dostavljen.

Vojska je končana in padlim vojakom se bodo stavili spomeniki. Najlepši in najkoristnejši spomenik je naš »narodni spomenik«, to je: zavod za vzgajanje misijonarjev. Ta skupni veličastni spomenik dragim našim rajnikom pomagajte postaviti! — Kakšen bo ta spomenik, o tem še o novem letu kaj več.

Na praznik sv. Treh Kraljev je ob 5. zvečer v nunski cerkvi misijonska slovesnost. Ljubljancani, pridite! Tudi drugod naj bi se ta dan spominjali misijonov.

jim more spovednik mesto tega naložiti kako drugo dobro delo; c) udom bratovščine naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; d) udom bratovščine preč. Srca Marijinega; e) udom rožnovenske bratovščine v katerikoli cerkvi; f) udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje v bratovski ali farni cerkvi; g) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; h) udom molitvenega apostolstva v javni cerkvi; i) udom Marijine družbe; j) udom družbe krščanskih družin; k) udom bratovščine sv. Družine; l) udom bratovščine za duše v vicah; m) vsem v cerkvah treh redov sv. Frančiška. — Tretjerednikom vesoljna odveza.

13. **Petek. Sv. Janez Marinonij.** Popolni odpustek onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

20. **Petek. Sv. Jozafat.** Popolni odpustek za vse v cerkvah treh redov sv. Frančiška.

21. **Sobota. Sv. Tomaž.** Popolni odpustek udom družbe sv. Petra Klaverja, če molijo za razširjanje sv. vere in po namenu sv. očeta.

25. **Sreda. Božič.** Popolni odpustek: a) udom bratovščine naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; b) udom rožnovenske bratovščine v bratovski cerkvi; če te ne morejo obiskati, jim more spovednik mesto tega naložiti kako drugo dobro delo; c) udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje v bratovski ali farni cerkvi; d) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; e) udom Marijine družbe; f) udom družbe krščanskih družin; g) udom bratovščine sv. Družine; h) udom družbe za duše v vicah. — Odpustke rimskih štacijskih cerkva morejo zadobiti vsi tisti, ki so navedeni v 3. številki letošnjega »Bogoljuba« pod »Opombo« v izkazu odpustkov za Velikonoč. — Tretjerednikom vesoljna odveza.

27. **Petek. Sv. Janez Ev.** Popolni odpustek: a) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor 3. dan; b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega kakor 8. dan; c) udom bra-

tovščine preč. Srca Marijinega; d) udom družbe sv. Petra Klaverja kakor 21. dan.

29. **Nedelja, zadnja v mescu.** Popolni odpustek tistim, ki trikrat na teden skupno z drugimi molijo rožni venec.

Darovi.

Za odkup poganskih otrok. Gaberšek Janez, Sv. Lucija, 200 K; po g. Svigelj Viktor, kapitan v Blokah, za deklico na ime Julijano, 60 K; za dečka na ime Frančišek 60 K; na ime Anton 40 K; Uznik Marija, Sele pri Borovljah, 25 K.

Za »Dejanje sv. Detinstva«. Po gosp. Viktor Svigelj, Bloke, 70 K.

Za bosenske misijone. Župnija Tržič 60 K; Filipič Neža 10 K.

TOPLO PRIPOROČAMO!

Apostolski molitvenik

Izdalo Apostolstvo sv. Cirila in Metoda.

V uvodu je zanimiv pouk o apostolskem in misijonskem delovanju, zlasti o delu za cerkveno zedinjenje. Molitvenik obsega 3726

✎ KRASNE NOVE MOLITVE. ✎

V mnogih župnijah se iz tega molitvenika molijo »ure molitve« pred sv. Reš. Telesom. — Dobiva se v Ljubljani v »Katoliški bukvarni« in v prodajalni K. T. D. — Cena 2 K 80 vin.

za dopisnico Vas stane moj cenik, ki se Vam pošlje na zahtevo zastoj. C. in kr. dvorni založnik **JAN KONRAD**, razpisiljalnica, Brux št. 1994 Češko. — I. britev iz srebr-jekla K 7—, 9—, 11—. Varnostni brivski aparati ponikljani K 7-50, dvorezna rezervna rezila tuc 12 K, lase- in bradostrizniki K 26—, 28—. Pošilja se po povzetju ali predplačilu. Zamega dovoljena :::: ali dener nazaj. ::::

Vsako sredo in soboto prodaja trrdka **Franc Vokač** v **Ljubljani**, Šelenburgova ulica št. 5, v I. nadstropju (nasproti glavne pošte) razno

blago za moške in ženske **obleke** hlačevino, sukno, štofe in mešane tkanine po primerno nizkih cenah.

Pošilja se tudi po pošti.

Zahtevajte cenik!

Hčere dobrih družin

katere imajo samostanski poklic in se hočejo posvetiti božjemu Srcu Jezusovemu ter vzgoji ubogih zapuščenih otrok v misijonu v tu- in inozemstvu, se sprejmejo v karmeličanski samostan pod naslovom:

Karmeličanke božjega Srca Jezusovega
Zagreb, Zaverska cesta 31, Hrvatsko.

2977

Vam plačam, ako Vaših kurjih oces, bradavic in trde kože, tekot 3 dni s korenino, brez bolečin ne odpravi

Ria-Balsam. Cena lončku z jamstvenim pismom K 2-75, 3 lončki K 5-50, 6 lončkov K 8-50. Stotine zahvalnic in priznalic. — KEMENY, Kaschau (Kassa) L., poštni predal 12/668, Ogrsko.

Universalni mlin za dišave

(Zakonito zavarovan)

Moj Universal ročni mlin je izborni za mletovanje kave, dišav, sladkorja, kave, ovsen. riša, orehov itd.

Ta mali mlin se je tekom vojske izborni obnesel in se lahko porablja za vsako vrsto mlevskega izdelka. Teža okoli 1 kg.

Cena K 24.—

Universal-mlin za meso K 60.—

Mlin za drobljenje kosti K 320.—

Posilja se z Dunaja proti predplačilu zneska po generalnem zastopstvu

Maks Böhnel Dunaj

IV. Margaretenstr. 27 odd. P. 57.

Prospekt zastop.

Razširjajte „Bogoljuba“!

!! Ako še niste, pošljite naročnino !!

5 dni na poskušnjo!

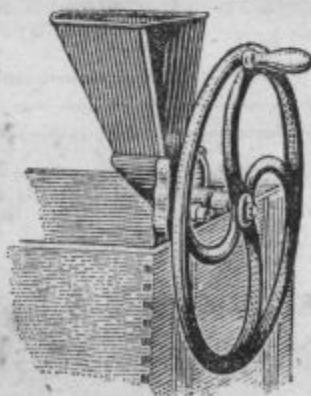
JAMSTVO!

„Agraria“-Brzodroblilni mlin se pošlje za 5 dni na poskušnjo. Ceniste ž njim zadovoljni, ga lahko vrnete in prejmete Vaš denar nazaj.

Točna dobava, samo dokler je kaj zaloge.

Cena 185 K

z zamahnim kolesom. — —
Poštnina in zavojnina K 15.

NAROCILNICA.

(Izrežite, izpolnite razločno, vložite v kuverto in takoj odpošljite, ker je pošiljanje možno, samo dokler je še kaj zaloge)

Tvrčki E. PLANER, DUNAJ IV.
Redite Wienzelle 1. 6.

Naročam Vaš brzo-mlin za drobljenje „Agraria“ za K 185 — po povzetju in si pridržim pravico, da stroj tekom 5 dni vrnem, ako ne bi dobro deloval.

Ime:

Kraj:

Zadnja pošta:

„AGRARIA“ Drobilni brzo-mlin

je neravno najcenejši, pač pa najboljši in najtrpežnejši mlin za drobljenje, kar jih je — edini, ki melje pšenico, rž, koruzo, ječmen v zeleni finosti. — Pogon jako lahak, 4 vrste mletja! Dobe se tudi nadomestni deli in se jih lahko izmenja.

E. PLANER, Dunaj, IV. Rechte Wienzelle 1./6.